

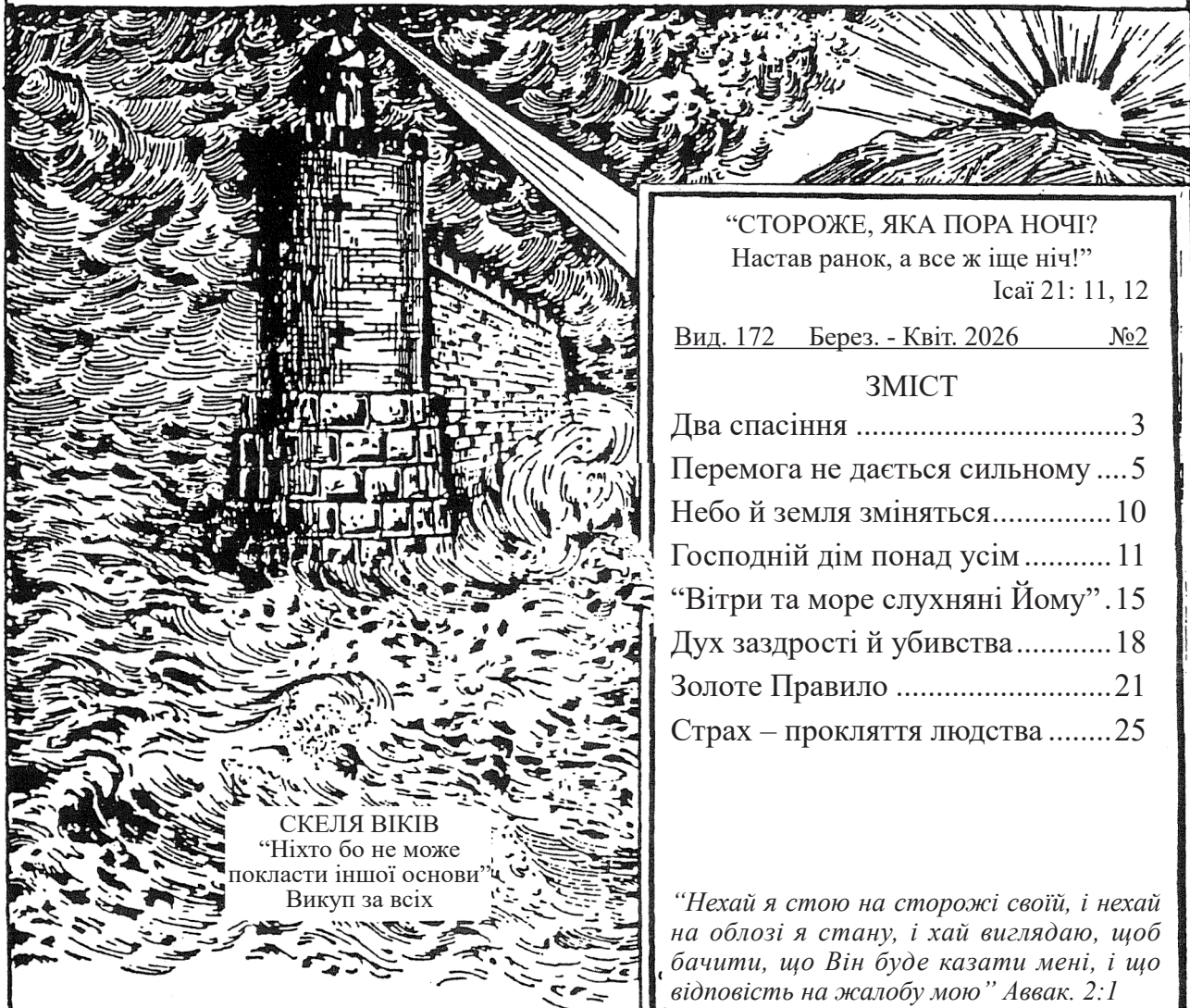

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21: 11, 12

Вид. 172 Берез. - Квіт. 2026 №2

ЗМІСТ

Два спасіння	3
Перемога не дається сильному	5
Небо й земля зміняться.....	10
Господній дім понад усім.....	11
“Вітри та море слухняні Йому” .	15
Дух заздрості й убивства.....	18
Золоте Правило	21
Страх – прокляття людства	25

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

ДВА СПАСІННЯ

*“Так бо Бог полюбив світ,
що дав Сина Свого Однородженого,
щоб кожен, хто вірує в Нього,
не згинув, але мав життя вічне”
(Івана 3: 16).*

*“Христос полюбив Церкву,
і віддав за неї Себе, щоб її освятити,
очистивши водяним купелем у слові,
щоб поставити її Собі славною Церквою,
що не має плями чи вади, чи чогось такого,
але щоб була свята й непорочна”
(Ефесян 5: 25-27).*

Деякі застосовують тільки перший текст і вважають Божественний план простою спробою врятувати людство від гріха та смерті й привести його до праведності та вічного життя тепер. Ті, хто дотримуються цього погляду, вельми спантеличені, адже потрібно визнати, що для піднесення людини було зроблено або робиться порівняно мало. Після шести тисяч років, як і раніше, вірно, що “ввесь світ лежить у лихому” (Хом.); “Бо темрява землю вкриває, а морок народи”. Щоб хоч якось повірити в цю теорію, її прихильники змушені значно знизити свої критерії. Вони змушені сподіватися, що Бог прийме мільйони непридатних людей, грубих, неосвічених і злих, до вічного життя і щастя, або хоча б надасть їм досвід чистилища, щоб зробити їх придатними, праведними й прийнятними для вічного життя. У цілому християни знаходяться у великому замішанні. Їхнє замішання веде до сумнівів, скептицизму, атеїзму.

Інший погляд, коротко викладений, полягає в тому, що Бог ніколи не мав наміру спасти світ, а лише спасти Церкву, вибрану “згідно з

передбаченням Бога Отця, освяченням Духа, на послух” Правді (Хом.). Ті, хто дотримуються цієї теорії, також відчують велику розгубленість, тому що здається незабаченим, щоб Бог не передбачив нічого для “мільярдів” нащадків Адама, а влаштував так, щоб вони народилися в гріху, були зачаті в беззаконні й зійшли в могилу (або гірше того) без чіткого знання про Бога, Його цілі й волю щодо них.

Як ми вже неодноразово зазначали, обидві описані теорії є помилковими. Писання говорить про два спасіння, абсолютно окремі й відмінні. Вони розрізняються за часом, оскільки одне “спасіння... проповідувалося спочатку від Господа” при Його першому приході, почало застосовуватися до Його Церкви в П’ятдесятницю й повністю припиниться при Його другому приході в кінці цього віку. Інше спасіння не застосовувалося ні до Першого приходу нашого Господа, ні протягом цього Євангельського віку, але буде застосовуватися до всього людства, за винятком Церкви, протягом Тисячоліття – тисячі років царювання Христа й Церкви, спеціально призначених для благословення світу та його піднесення з умов гріха і смерті.

Ці два спасіння чітко відрізняються як за своїм характером, так і за планом їхнього здійснення. Спасіння Церкви протягом цього Євангельського віку (від П’ятидесятниці) означає не тільки звільнення від умов гріха і смерті до вічного життя, але й передбачає, що вічне життя буде на небесному, духовному рівні, а не на [OV253] земному, людському рівні існування. Таким чином, апостол каже, що наша “спадщина, нетлінна й непорочна та нев’януча, захована в небі для

нас, що ми бережені силою Божою через віру на спасіння” (1 Петр. 1: 4, 5). Наш Господь також сказав, що, воскреснувши, ми будемо подібні до ангелів. Апостол говорить, що в той час ми будемо учасниками божественної природи й подібними до нашого Господа й Відкупителя.

Спасіння світу, яке прийде слідом, буде зовсім іншим. Воно не буде містити перехід від земної до духовної природи, а буде означати спасіння від гріха й смерті до земної досконалості першої людини, створеної за образом і подобою її Творця й оточеної всіма необхідними благословеннями для її зручності. Людська досконалість і Едемський дім були втрачені через непослух Богу. Божественний задум полягає в тому, що заслуга послуху нашого Господа до самої смерті, коли вона в кінцевому підсумку буде застосована за людство, повністю скасує вирок смерті, винесений йому. Щобільше, Бог обіцяв, що та сама Жертва за гріх запечатає Нову Угоду між Ним і людством.

Благословення Нової Угоди почнуться відразу ж. Великий Відкупитель відтоді буде великим Посередником цієї Нової Угоди. Весь світ людства буде повністю під Його наглядом і управлінням для благословення людей, їхнього виправлення в праведності, їхнього підняття зі стану гріха й смерті назад, крок за кроком, до всього втраченого в Едемі. Все це було первинним задумом Великого Творця. Все це буде здійснено через Великого Відкупителя. Все це було забезпечено або гарантовано Його смертю, завершеною на Голгофі (Євр. 7: 22).

Св. Петро, вказуючи на цей славний час благословення світу, називає його “часами відпочинку” й “часами відновлення всього”. Він говорить, що всі святі пророки описували благословення тих часів реституції – тисячоліття, Міленіуму (Дії 3: 19-21). Як тільки наші очі розуміння відкриваються, ми бачимо, що слова апостола повністю підтверджуються Божественними записами, які описують чудові благословення, що мають прийти, коли земля дасть свій урожай. Тоді Загублений Рай стане Відновленим Раєм. Тоді Бог зробить Свій земний підніжок славним. Тоді благословення Господне збагатить, і Він не додасть до нього смутку. Тоді води в пустині заб’ють джерелом, звеселиться пустиня та пуща. Але найбільш славними будуть зміни в людстві. Господь обіцяє повернути

людям “уста чисті” замість суперечливих віровчень язичництва й церковності. Він обіцяє, що сатана буде зв’язаний на цю тисячу років, щоб більше не зводити народи. Він обіцяє, що “тоді розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим” (Іс. 35: 5; 2 Кор. 4: 4).

ДВА СПАСІННЯ – ОДИН СПАСИТЕЛЬ.

Обидва ці спасіння, згідно з Біблією, є результатом смерті Ісуса, нашого Відкупителя, Який помер, слухняний Божественній волі, “щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних” (1 Петр. 3: 18). Писання ясно показує не тільки два спасіння, але і дві частини праці Відкупителя, чітко розділяючи Його працю для Церкви й працю для світу. У Його смерті було Божественне загальне забезпечення за гріхи всього світу й особливе забезпечення за гріхи Церкви. Ці дві думки часто зустрічаються в Писанні. Один текст ясно говорить: “Він ублагання [задоволення] за наші гріхи [гріхи Церкви], і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу”. Його смерть становила задовільну ціну. Відкупитель застосував цю заслугу за гріхи Церкви, “за нас”, давним-давно, за вісімнадцять століть до нашого народження. Але тільки тоді, коли ми стаємо віруючими і вступаємо в [OV254] Угоду жертви, ми отримуємо свою частку в заслугі цієї великої жертви. Світ ще не отримав своєї частки в обіцяному благословенні, але дія Божественного Плану вірна і дасть його світові “часу свого”, як каже св. Павло (1 Тим. 2: 6).

Притягнення й покликання Церкви не були за принципом людської досконалості, бо всі є грішні, і ніхто не є праведним або досконалим. Багато з тих, кого притягнув Господь, за своєю природою були набагато більш впалими й розбещеними, ніж деякі, хто не дає жодних свідчень про дію благодаті у своєму серці. Покликання й притягнення Господом, мабуть, відбувається за принципом справедливості, любові до праведності, віри, смирення й послуху. Усі ці якості будуть притаманні досконалій людині. Але всі тією чи іншою мірою втратили їх. Той, хто зараз відгукується на заклик Господа, є прийнятий як такий, що має правильний стан серця, і, коли б він мав досконале тіло, це зробило б його досконалою людиною. Іншими словами, він має риси серця, які, коли б він був приведений до пізнання Правди, свідчили б, що він має чисте

серце, і Господь бажає, щоб такі мали вічне життя та всі Його милості.

УМОВИ СПАСІННЯ РІЗНЯТЬСЯ

Звичайно, ці різні спасіння передбачають різні умови. Бог вимагав від Адама, якби той мав жити вічно й насолоджуватися Божественною милістю, своїм домом в Едемі тощо, бути слухняним розумним, справедливим вимогам. Порушення Божественного Закону привело на нього вирок смерті – «Смертю помреш» (Гиж.) – з усім, що це передбачало для нього самого та його нащадків: розумовий, моральний і фізичний занепад, слабкість, смерть. Вимога Бога до світу людства під час Тисячолітнього Царства буде простою – послух справедливим, розумним правилам, законам Бога. Той, хто в той час буде виявляти послух, зможе так само швидко підійматися по святій дорозі до досконалості в її кінці. Той, хто відмовиться від послуху, маючи при цьому можливість, не зможе прогресувати й у кінцевому підсумку помре Другою Смертю, від якої не буде відкуплення й воскресіння.

Слухняність, яка буде вимагатися від людства в Царстві великого Посередника, включатиме сприяння з боку людей в опорі своїм власним гріховним слабкостям. Вона буде включати прояви терпеливості й доброти до своїх ближніх, які страждали, як і вони. Їм доведеться повністю

засвоїти Божественний закон любові до Бога всім серцем, розумом, душею, силою і до ближнього, як до самого себе. У міру того, як вони будуть усвідомлювати свої власні недоліки й прагнути їх подолати, просячи прощення не в Отця, а в Посередника, вони будуть зобов'язані дотримуватися Божественного правила проявляти до інших таке ж милосердя і прощення, якого бажають для себе. Умови, що визначають спасіння Церкви, повністю відрізняються від тих, які будуть для світу. Церква покликана зі світу за Божественним запрошенням страждати з Христом у нинішньому житті, у цьому Євангельському віці, а потім царювати з Христом у Тисячолітньому віці, беручи участь у Його Посередницькому Царстві для благословення, піднесення й спасіння світу. Тому не дарма наш Господь і апостоли, викладаючи поклик Церкви протягом цього віку, особливо і часто вказували на необхідність для всіх, хто має брати участь у цьому спасінні, брати участь разом з Відкупителем у Його жертві, у «Його смерті» і, отже, брати участь у «Його воскресінні» і в Його царюванні в славі. Вслухайтесь в слова: «Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя» (Об. 2: 10); «Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною» (Об. 3: 21).

OV252

ПЕРЕМОГА НЕ ДІСТАЄТЬСЯ СИЛЬНОМУ 1 САМУЇЛОВА 17: 38-49

*“Я надіюсь на Господа”
(Псалом 11: 1).*

Невдовзі після помазання Давид став героєм однієї з найвизначніших битв. Філістимляни, які населяли морське узбережжя Палестини, здавна були ворогами ізраїльтян і, як ми вже бачили, в часі коронації Саула панували над ними. Перемога, здобута над ними Саулом, виявилася неповною, і вони далі займали місто Гат і значну частину території, даної Ізраїлю. У Гаті жив Голіят, нащадок велетнів, синів Анака, вигляд яких свого часу налякав ізраїльських розвідників, коли вони спробували увійти в обіцяну землю. Голіят був філістимлянином не за народженням, а за натуралізацією, так само як люди різних національностей стають

американцями. Голіят був у розквіті сил, пишався своїм зростом і силою. Філістимляни теж готувалися, вважаючи, що з цим воїном і під його проводом вони можуть здобути ще одну перемогу над ізраїльтянами. Вони зібрали військо й вирушили на північний захід, у бік Єрусалиму. Цар Саул, дізнавшись про це, зібрав своє військо, щоб протистояти їм. Два війська зішлись одне з одним на протилежних схилах біля долини Елі. Сили, які протистояли собі, були приблизно рівні, і жодна з них не збиралася атакувати першою. Філістимляни, вдавшись до методу, вже відомого в історії, запропонували уникнути війни й вирішити суперечку між двома військами в особистій сутичці. Вони вислали Голіята як свого воїна й закликали ізраїльтян битися з ним. Схоже, римляни та Альба Лонга в

667 році до н. е. врегулювали війну, влаштувавши смертельну сутичку між трьома римлянами Гораціями та трьома альбанцями Куріаціями. Перемога дісталася римлянам, оскільки [R4216] один з них уцілів. Подібним чином пізніше сер Генрі де Бохун бився з Робертом Брюсом у війні між двома ворогуючими арміями в Шотландії.

Голіят дійсно був велетнем. Його шість ліктів і одна п'ядь, якщо виходити з 16-дюймового ліктя, становили 8 футів 8 дюймів (2 м 80 см), а якщо виходити з 18-дюймового ліктя, то 9 футів 9 дюймів (3 м 15 см). Лікоть – це довжина людської руки від ліктя до кінчика мізинця; п'ядь – половина ліктя. Британська Енциклопедія (Encyclopedia Britannica) згадує декількох велетнів: один з них був шотландцем, зростом 8 футів 3 дюйми (2 м 67 см); інший – арабом, зростом 9 футів (2 м 92 см). Чарльз Бірн, ірландець, мав зріст 8 футів 4 дюйми (2 м 70 см); Патрік Коттер – 8 футів 7-3/4 дюйма (2 м 80 см); один російський велетень – 9 футів 8 дюймів (3 м 13 см). Таким чином, в історії про Голіята немає нічого неможливого або неімовірного. Велетень був ретельно озброєний і практично невразливий.

ВІДКРИТИЙ ВИКЛИК ІЗРАЇЛЮ Й БОГУ ІЗРАЇЛЮ

У той час кожен народ, мабуть, відстоював свою релігійну систему, і його процвітання та вплив значною мірою приписувалися прихильності його бога або богів. Протягом сорока днів Голіят, одягнений у свою багато оздоблену, блискучу броню, гучним голосом викликав на бій ізраїльтян і, тим самим, Бога, Якому вони поклонялися, намагаючись таким чином зганьбити їх і змусити вступити в нерівну сутичку, в якій, як він був упевнений, він здобуде перемогу. Не дивно, що жоден ізраїльтянин не був настільки безрозсудним, щоб вступити в бій з цим велетнем на тодішніх умовах – бій мечем, списом і дротиком. У цьому випадку будь-хто був би лише дитиною, відданою на милість ворога.

Ессей жив у Віфлеємі, всього у двадцяти милях від табору війська. На сороковий день він послав Давида з привітаннями й ласощами для трьох своїх старших синів у Сауловому війську з наміром, щоб він приніс якусь звістку про хід подій. Давид був рум'янощоким юнаком, хлопчиною-пастухом, мало знайомим з війною.

Прийшовши, він був здивований, бачачи, як цей претендент на перемогу, язичник, кинув виклик Богу Ізраїлю. За своєю вдачею Давид був сміливим і безстрашним, маючи досвід, отриманий при вівцях, коли він захищав їх від диких звірів. Очевидно, він також був добре вихований у пошані до Бога й вірі в Нього. Його найбільше вразило те, що Голіят кинув виклик Богу Ізраїлю. Поцікавившись, чому ніхто з ізраїльтян не прийняв бій в ім'я Господа, він дав зрозуміти, що готовий це зробити. Багато з тих, з ким він розмовляв, були вражені його вірою й завзяттям. Але в його братів було менше оптимізму і вони насміхалися над ним. Проте ця новина поширилася з вуст в уста, поки не дійшла до царя Саула, який звелів покликати Давида.

Хоча цар вже декілька років був у немилості в Господа, у нього все ж були вагомі причини вірити в божественну силу, яка проявилася на його власному досвіді. Він, очевидно, запитував, чи не від Господа ця пропозиція Давида – можливо, його єдина надія. Давид коротко розповів про свої подвиги – як він убив лева, а іншим разом – ведмедя, коли захищав отари. Цар був у захопленні від молодого чоловіка, його мужності й віри, і погодився, щоб той вступив у бій з велетнем, очевидно сподіваючись, що Бог дарує його народу перемогу навіть за таких нерівних сил. Цар Саул, звичайно, мав найкращу зброю з усіх ізраїльтян і запропонував Давиду скористатися нею. Але той, примірявши її, відчув себе скутим і сказав, що з нею він буде почуватися менш упевнено. Він вийшов назустріч Голіяту, маючи лише дубову палицю пастуха, пращу й пастушу сумку. Взявши п'ять гладких каменів для праці, він наблизився до велетня, який, як зазвичай, вийшов кинути виклик ізраїльтянам.

Історія цього конфлікту розповідається коротко. Филистимлянин, обурений тим, що йому запропонували битися з хлопцем без зброї, прокляв Давида в ім'я своїх богів: “Ходи ж до мене, а я твоє тіло віддам птаству небесному та звірині польовій”. Відповідь Давида була іншою – сповненою тієї віри в Бога, яка пронизує всю його історію від початку до кінця, й завдяки якій Господь називає його людиною за Своїм серцем. Він сказав Голіяту: “Ти йдеш на мене з мечем і списом та ратищем, а я йду на тебе в

Ім'я Господа Саваота, Бога військ Ізраїлевих, які ти зневажив. Сьогодні віддасть тебе Господь у мою руку, і я поб'ю тебе, і відітну голову твою з тебе, і дня цього я дам падло филистимського табору птаству небесному та земній звірині. І пізнає вся земля, що є Бог Ізраїлів! І пізнає вся громада те, що Господь спасає не мечем та списом, бо це війна Господа, і Він віддасть вас у нашу руку". Таким чином, і филистимляни, і ізраїльтяни бачили, що все відбувається між Господом, Його народом і ворогами. Підбігши, Давид кинув свій перший камінь, який влучив велетню в чоло й, знепритомнілого, повалив його. Як тільки Давид закінчив бій з Голятом його ж мечем, відтявши йому голову, ізраїльтяни, в яких ожила віра, напали на филистимлян, які, своєю чергою, втратили відвагу.

Голят, судячи зі всього, носив шолом з рухомим забралом, як це було поширеним у ті часи, і посміявся над молодим чоловіком, який вийшов проти нього. При цьому він відкинув голову назад, від чого забрало шолома відкрилося й оголило чоло. Інші вважають, що він потягнувся за списом, який носив у піхвах за плечима, і, коли він потягнувся за ним, шолом відкрився на мить і пропустив камінь від Давида. Хай там що, ми не можемо сумніватися в тому, що Давид був абсолютно правий, знаючи, що ж відбувається насправді: що божественне провидіння наглядало за всім цим і принесло перемогу. Однак влучність у метанні праці не була чимось незвичайним у ті часи, оскільки читаємо, як в іншому випадку 700 чоловік з племені Веніямина кидали "камені із праці на волос" (Суд. 20: 16).

ПРОТИВНИК І КОНФЛІКТ ХРИСТИЯНИНА

Який урок може винести "Нове Створіння" сьогодні з цієї давньої історії? Давид, чие ім'я означає "Улюблений", у багатьох відношеннях образно представляв Христа, Голову й Тіло. Його конфлікт з Голятом добре ілюструє, перш за все, конфлікт нашого Господа з противником під час сорокаденного спокушання в пустелі. Перемога нашого Господа над сатаною в цьому випадку, Його вірність Отцю й дорученій Йому справі, Його самопожертва означала перемогу для всього світу людства, яке бажає бути в злагоді з Богом і Його задумом. Хіба Він не сказав

нам: "Будьте відважні: Я світ переміг!"? Перемігши сатану, князя світу цього, Він одночасно здобув перемогу над усіма силами зла і слугами гріха. Він залишився вірним Богу, Своєї угоді та Своєї відповідальності та кинув у ворога камінь правди: "Написано". Як Голят упав перед Давидом, так і сатана був переможений нашим Господом, Який сказав: "Я бачив того сатану, що з неба спадав", і в результаті Своєї перемоги проголосив: "Дана Мені всяка влада на небі й на землі". Далі Він послав Своїх учнів у Своєму імені, щоб вони також боролися в Його силі, вийшли переможцями й остаточно мали участь з Ним у Його Царстві, яке повинно "благословити всі племена землі".

Про вірних учнів Господа, які складатимуть Церкву слави, написано, що вони повинні йти Його слідами, як Він показав приклад. Це означає для них, як і для Нього, боротьбу проти гріха, проти сатани, його великого представника й вождя, і проти всіх війств обманутого людства, які на його боці. Хіба апостол не має на увазі це, коли говорить: "Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти... піднебесних духів злоби"? (Еф. 6: 12). Наш ворог – велетень, у присутності якого ми дійсно слабкі. Апостол називає його підступним ворогом, а наш Господь вчив нас молитися Отцю: "І не введи нас у випробування, але визволи нас від лукавого". Очевидно, що в нашій нерівній боротьбі нам потрібна божественна підтримка, як і Давиду в його боротьбі.

"НЕ СИЛОЮ Й НЕ МІЦЦЮ, АЛЕ ТІЛЬКИ МОЇМ ДУХОМ"

Усі ті, кого Господь приймає у випробувальне членство в Тілі Христа, були раніше помазані й увійшли під божественну силу й керівництво. У них теж був свій досвід боротьби зі злом в цілому, так само як у Давида був свій досвід сутичок з левом і ведмедем, і цей досвід в Господньому провидінні був лише підготовкою до великого випробування, великого конфлікту з противником і його різними хитрощами, спрямованими на те, щоб заподіяти нам шкоду. І коли перед нами така сутичка, природно, приходить думка надіти зброю, подібну до зброї нашого противника, як Саул запропонував свою зброю Давиду. Однак кожен з Господнього народу повинен засвоїти, що перемогу не можна здобути, дотримуючись

мирських принципів. Ми не можемо боротися зі злом – злом, з неправдою – неправдою, з хвастощами – хвастощами, з наклепом – наклепом, з ненавистю – ненавистю і т. д. Якщо ми будемо так чинити, то неодмінно програємо в цій битві. Наш шлях, як і шлях Давида, повинен полягати в повній довірі до Господа й використанні праці та каменю правди. Якщо ми не можемо перемогти, дотримуючись цих принципів, ми не зможемо перемогти взагалі. Хто здатний на це? – на такий нерівний поєдинок з князем темряви й усіма силами гріха? Зрозуміло, той, хто буде поклатися на себе, покаже нестачу розуму. Тому, як каже апостол, ми покладаємо свою надію на Бога: якщо ми будемо вірні Йому, перемога буде за нами, а якщо ми будемо недбалі або невірні, ми не будемо належати до класу Давида – не будемо членами славного Тіла Христа, і в цьому випадку ми ніколи не будемо царювати з Ним, так само як Давид, який отримав помазання, ніколи б не зійшов на престол, якби боровся з велетнем в обладунках Саула. [R4217]

ДІЛА ПЛОТІ Й ДИЯВОЛА

Недосконалості плоті, з якими ми всі повинні боротися, дійсно є частиною діл диявола, бо хіба не він в Едемі привів до падіння наших перших батьків і, таким чином, до падіння всього нашого роду в стан гріха і смерті, з яким ми марно боремося, якщо тільки нас не врятує Той, Хто полюбив нас і купив Своєю дорогоцінною кров'ю? На додаток до цих успадкованих слабкостей плоті ми повинні боротися з активними ділами противника – не тільки з його спокусами нас самих, але і з його інтригами через людство в цілому, бо він дійсно той, хто “працює тепер у неслухняних”, а їх набагато більше, ніж слухняних. Отже, у нас багато всіляких нападників, і в багатьох своїх нападах на нас вони принаймні мають співчуття з боку нашої занепакої плоті, як би їм не протистояли наші серця, наші розуми як Нових Створінь у Христі.

Апостол допомагає нам побачити великого ворога і вплив, який він чинить на нас з усіх боків і кожного дня. Він підсумовує їх таким чином: “Діла плоті відомі; вони є: перелюб, блуд, нечистота, непристойність, ідолослужіння, чаклунство, ворожнеча, сварка, заздрість, гнів, розбрат, незгода, спокуси, єресь. Ненависть,

убивства [хто ненавидить брата свого, той убивця], пиятика [буквальне або символічне сп'яніння духом світу, Вавилону], зарозумілість і подібне до цього; попереджаю вас, як і переніше попереджав: ті, що чинять так, Царства Божого не успадковують” (Гал. 5: 19-21, Гиж.).

“НАША БИТВА НЕ СУПРОТИ КРОВІ І ПЛОТІ”

У цьому списку є Голіят, з яким ми повинні боротися! Особлива слабкість одного може не бути особливою слабкістю іншого, але список, який апостол навів, напевно включає слабкі місця плоті кожного з Господнього посвяченого народу – кожного, хто є членом класу Давида, Улюбленого, Христа. Усі, помазані для майбутньої слави як царі та священники, як Нові Створіння, мають у своїй плоті Голіята, з яким потрібно боротися, і то боротися до кінця! Повинна померти або стара природа або нова. Наставляючи в цьому дусі, апостол каже: “Отож, умертвіть ваші земні члени”, – спадну тенденцію вашої плоті. Її слід убити, її слід обезголовити як Голіята; але не можна повністю позбутися земного розуму, плотського розуму та його впливу, поки ми спочатку в ім'я Господа не переможемо його, вразивши його каменем правди.

Переглядаючи наведений вище перелік діл плоті та диявола, ми бачимо, що для всіх з них коренем є самолюбство. І коли ми, як Нові Створіння, дивимося на Господа як на наш зразок, ми бачимо, що всі плоди й благодаті Духа, навпаки, зосереджені в любові. Тому в міру того, як Нове Створення живе, росте і процвітає в любові, старе створіння – діла плоті – гине разом з його самолюбством.

Ми можемо бути схильні неправильно міркувати на цю тему і сказати з апостолом: “Почавши в дусі, ви шукаєте досконалості в плоті?” Ми могли б сказати: “Зрозуміло, всі, хто був зачатий святим Духом і хто вважає себе мертвим для плоті, її схильностей і бажань, навряд чи можуть бути знову піддані такому впливу, щоб потрапити під владу противника, стати причетними до його духа і брати участь в його ділах!”

Це хибна думка! Деякі з правдивих Господніх дітей можуть бути переможені таким чином. І якщо вони будуть повністю переможені духом

самолюбства, це означатиме смерть Нового Створіння, Другу Смерть. Шлях від нової природи до Другої Смерті не обов'язково дуже довгий, але в нас немає підстав вважати, що його можна пройти всього за один крок. Ми пам'ятаємо, що нова природа до теперішнього часу, до часу нашої зміни у воскресінні, є лише новим розумом, новою волею, новою вдачею у згоді з Господом, Його праведністю, Його любов'ю. Ми повинні пам'ятати, як радить апостол, що ми маємо цю нову природу в земній посудині й що земна посудина, як і раніше, має практично всі свої первісні недоліки й занепалі тенденції, які, як і попередньо, сильні, хіба що новий розум має над ними владу й контроль. Але якщо цю владу або контроль послабити хоча б на мить, результатом буде пробудження, пожвавлення старої природи. І ми можемо бути впевнені, що наш противник постійно насторожі й повністю усвідомлює ситуацію і зробить все, що в його силах, щоб застати нас зненацька, і то до такої міри, що буде намагатися представити нашому судженню біле чорним, а чорне – білим. Господь милостиво захищає нас від спокус, які ми не здатні винести. Тому ми можемо бути переможені в будь-який час – не тільки в дитинстві нашої нової природи, але і в її подальшому розвитку. Однак випробування, які нам дозволено проходити, стають все більш суворими, все більш вирішальними, у міру того як ми наближаємося до моменту закінчення нашого духовного навчання. І ми не можемо заперечувати цього; це саме те, чого ми повинні очікувати.

Дотримуючись такого міркування, апостол каже: “Але вмертвляю й неволю я тіло своє”, і ще: “Отож, умертвіть ваші земні члени” – ваші земні амбіції, волю і т. д., все в собі, що може привести до заздрості, ненависті, гніву й розбратів. Умертвіть це. Дозвольте новій природі повністю панувати й контролювати кожну думку, кожне слово, кожний вчинок. І стежте за цим до кінця; стежте за своїми думками, стежте за своїми словами, стежте за своєю поведінкою. Багато хто може стежити за своєю поведінкою, але їм важко ретельно аналізувати й правильно зважувати свої думки й слова. Справді, апостол дає зрозуміти, що з серця виходять заздрість, гріхота, лихослів'я, погані відгуки й розбрати;

якщо їх немає в серці, то уста не можуть їх вимовити, бо з повноти серця промовляють уста.

“І ЯЗИК ТО ОГОНЬ.

ЯК СВІТ НЕПРАВОСТИ”

На жаль! Наші слова судять нас. Як висловився Учитель: “Бо зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений”. Не дивно, що пророк сказав: “Пильнувати я буду дороги свої, щоб своїм язиком не грішити”. Накласти вуздечку на уста, очевидно, означає, що ми будемо проявляти велику обережність, велику пильність у всьому, що ми говоримо; що ми не повинні говорити погано ні про кого. Наші злі слова абсолютно не потрібні Господу і Його справі; Він цілком здатний досягти всіх Своїх цілей без порушення нами хоча б одного з Його мудрих розпоряджень для нас. Якщо Він недостатньо мудрий, щоб навести порядок у хаосі, то і ми, звичайно, недостатньо мудрі, і було б дуже самовпевнено з нашого боку втручатися в справи Господа, за винятком випадків, коли це прямо відповідає настановам Його Слова. Нехай це буде нашим правилом: коли Він велить нам говорити, будемо говорити, коли Він велить нам мовчати, будемо мовчати. Жоден інший шлях не є безпечним.

Апостол стверджує, що язик “запалює круг життя, і сам запалюється від Геєнни” (Як. 3: 6). Іншими словами, те, що запалює язик для зла, є іскрою, що належить Другій Смерті, бо всякий гнів, злоба, заздрість, ненависть, розбрат, лихослів'я, обмови – все це діла плоті й диявола, які ведуть до Другої Смерті. Як каже апостол, перераховуючи їх: “Хто чинить таке, не впадкують вони Царства Божого” (Гал. 5: 21). Ті, хто робить такі речі, хто продовжує йти таким злим шляхом, не тільки не отримають частки в Царстві, але й не отримають частки у Великій Громаді, а отримають свою частку в Геєнні – Другій Смерті. Це не перебільшення з нашого боку; це виразне свідчення св. Петра і св. Якова. І це не тільки є правилом Євангельського віку й Церкви, яка зараз перебуває на особливому випробуванні, але й буде правилом Тисячоліття: ті, хто не прийде до згоди з законом любові, який протилежний усім такого роду ділам диявола, будуть вважатися слугами гріха й сатани та отримають свою частку в озері вогняному, яке є Друга Смерть (Об. 20: 14).

Коли апостол говорить про язик, що він запалює круг життя, ми віримо, що він висловлює істину, яка повністю узгоджується з тією, яку виклав апостол Петро, коли сказав, що символічні небеса й символічна земля неодмінно будуть охоплені вогнем. Язик, цей маленький член, таким чином, запалить круг життя і в кінцевому підсумку приведе до великого періоду жакли-вої анархії, в якій нинішні інституції впадуть, підготувавши шлях для Господнього Царства під усім небом. Хто має вуха, щоб чути, той вже може помітити, що уїдливі язики швидко трудяться в напрямку розпалювання великого вогню, який змальовує апостол. Пристрасті розпалюються в Церкві, державі, фінансових і політичних колах. Егоїзм все більше й більше бере верх, поки, як говорить Писання, не буде миру ні виходячому, ні входячому, але рука кожного буде проти ближнього його.

Якщо язик таким чином запалює круг життя в номінальній Церкві та в суспільстві, то чи повинні ми припускати, що Церква Живого Бога, чії імена написані на небесах, буде позбавлена таких випробувань, і чи повинні ми припускати, що випробування будуть для них менш серйозними, ніж для світу? Звичайно, ні! Ми повинні очікувати, що суд почнеться з Божого дому й поширяться на номінальний дім і на світ. Кожен повинен бути пильним щодо цього

невгамовного члена, щоб привести його в повне підпорядкування волі Господа, щоб ми говорили тільки те, що буде; щоб ми не злословили нікого; щоб наша мова, якою ми благословляємо і прославляємо Бога, використовувалася тільки для благословення, допомоги, піднесення і зміцнення Господньої справи. [R4218]

Та оскільки уста говорять з повноти серця, ми повинні з особливою ретельністю берегти своє серце, ми повинні пам'ятати про його природну оманливість; ми повинні бути насторожі, щоб воно не обмануло нас, змусивши думати, що зло – це добро, і що, просуваючи зло у своїх словах і обмовляючи один одного, ми нібито просуваємо добро. Це частина хитроців противника, і, як каже апостол, “відомі бо нам його задуми”. Давайте ж, як ніколи, будемо насторожі, щоб ретельно аналізувати свої мотиви. І не тільки це, але, знайшовши добрі мотиви, давайте ретельно аналізувати наші методи й зіставляти їх зі Словом Господа, особливо пам'ятаючи Його настанови про те, що ми повинні любити один одного так, як Він полюбив нас, – до такої міри, щоб віддавати своє життя один за одного; і що ми повинні бути слухняні Йому до такої міри, щоб уважно прислухатися до Його Слова, не забуваючи про Його методи поведінки, викладені нам у Його власних словах (Мт. 18: 15-17).

R4215 (1908 p.)

НЕБО Й ЗЕМЛЯ ЗМІНЯТЬСЯ

*“Ти, Господи, землю колись заклав,
а небо то чин Твоїх рук. Загинуть вони,
а Ти будеш стояти, всі вони,
як той одяг, постаріють.
Як одержу, їх зміниш, і минуться вони,
а Ти завжди Той Самий, і роки
Твої не закінчаться”
(Євреїв 1: 10-12).*

Ці слова є цитатою апостола з Псалма 102: 26, 27. Вони використовуються для підтвердження того факту, що Бог визначив наперед, що наш Господь Ісус буде високим – вищим за всі зміни. Ми повністю згодні з аргументацією апостола в нашому тексті та його контексті. Однак у деяких розумах виникає запитання, як ці слова узгоджуються з деякими біблійними твердженнями, що земля віковечно стоїть і т. д.

Ми вже показали в “Дослідженнях Святого Письма”, т. I, та в інших місцях, що слова “небо” й “земля” використовуються в Писанні як у переносному й символічному сенсі, так і в буквальному. Ми показали, що як символи вони представляють нинішній порядок речей, який повинен минути й поступитися місцем новому порядку речей. Ми показали, що в цьому й полягає сенс аргументу апостола Петра, коли він говорить про нинішній світ і нинішнє небо й землю, які повинні минути з великим гуркотом (2 Петр. 3: 10) і бути замінені на нове небо й нову землю. Як уже було показано, ми розуміємо, що наша фізична земля була основою для “тодішнього світу”, для “сучасного злого світу” (Дерк.) і для “майбутнього світу”, і що слово “світ” навіть у цьому випадку означає порядок

речей, який був, який є і який буде. Ця метафора детально розкривається, коли мова йде про небо й землю, тому що слово “земля” використовується для позначення земних систем, суспільних і політичних, а слово “небо” використовується для позначення вищих, церковних, духовних речей, пов’язаних з ними. Таким чином, небо й земля, які існували до потопу, загинули, зникли, – не буквально небо й не буквально земля, а символічні, образні. Той суспільний порядок або земля, який переважав до потопу, минув, і водночас минуло й духовне або вище правління ангелів, пов’язане з епохою, що передувала потопу. Після потопу був встановлений новий порядок речей; суспільство було реорганізовано в нових умовах, але на тій же фізичній землі, і було встановлено також нове духовне правління або порядок. Саме ці символічні небо й земля, організовані після потопу, повинні проминути з великим гуркотом при другому приході нашого Господа, а не фізична земля й фізичне небо. Схоже ми розуміємо слова апостола: “Ми... дожидаємось неба нового й нової землі”, – як такі, що стосуються не якоїсь іншої планети, а тієї ж самої, і мають на увазі новий суспільний порядок речей і новий церковний порядок або правління.

З огляду на все це, ми вважаємо виправданим тлумачити слова нашого тексту у згоді з іншими місцями Писання, що стосуються змін епохи, які, як провіщено, повинні відбутися у світі.

Отже, погоджуючись з аргументом апостола, що наш Господь Ісус був активним знаряддям Отця у створенні фізичної землі та фізичного неба, ми розуміємо, що справжня думка полягає в тому, що з Ним не буде ніяких змін, натомість Його творіння зазнає зміни – не щодо матерії

та форми землі, а щодо її вищих інтересів, її суспільного та релігійного ладу. Розвиваючи цю думку далі, ми бачимо, що порядок, який наш Господь спочатку встановив у світі, був правильним і належним – Божественним порядком. Коли ж мова йде про землю, то Адам був її царем, створеним за образом і подобою свого Творця, й отримав владу над звірами польовими, птахами небесними й рибами морськими. Що стосується духовного неба, то воно визнавало верховенство Всемогутнього – що Його воля повинна бути законом для людства. Цей прекрасний устрій, спочатку встановлений нашим Господом, був двічі змінений гріхом, і сьогодні ми маємо те, що відомо як “сучасний злий світ” (Дерк.), в якому ні небо, ні земні ідеали, правила й устрої не знаходяться в гармонії з первісним устроєм, а, навпаки, абсолютно непридатні й готові до розпаду. Вони ось-ось будуть згорнуті та змінені. Вони потребують зміни не через якусь недосконалість первісного порядку, а тому, що вони відійшли від нього через гріх, непослух і покарання смертю. Нове небо й нова земля, які Господь встановить Своїм Тисячолітнім Царством, будуть відновлені до того, що було на початку [R4223]. Закон любові буде переважати серед досконалих людей, і буде визнаватися пряма відповідальність перед Богом, дарувальником усякого доброго й досконалого дару, і перед Господом Ісусом, Який не тільки був першим міністром і представником Отця у творенні, але й у наступному віці буде першим міністром і представником Отця у приведенні всього до первозданного стану з додатковою величчю.

R4222 (1908 p.)

ГОСПОДНІЙ ДІМ ПОНАД УСІМ

*“І станеться на кінці днів,
міцно поставлена буде гора
дому Господнього на шпилі гір,
і піднята буде вона понад згір’я,
і полинуть до неї всі люди”
(Ісаї 2: 2).*

Наш текст ще не виконався, але ми віримо, що початок його виконання близький. Він зображує Царство Месії, якого християни

так довго чекали й про яке молилися: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”, – те саме Царство, якого так довго чекали і все ще чекають юдеї. Наш текст відноситься не до духовної частини Царства, а до тієї, яка належить природному насінню Авраама. Багато з нас у минулому робили велику помилку, не розрізняючи й не визнаючи два Ізраїлі, духовний і природний, і

окремі нагороди та благословення, призначені їм Божественними обітницями Писання. Обидва вони будуть використані Богом для виконання обітниць, даної Аврааму, – благословення всіх поколінь землі.

Тільки “Мала Черідка” має бути вибрана в цьому Євангельському віці, випробувана, підготовлена, відшліфована і в кінцевому підсумку змінена від людської природи до духовної, “подібної до ангелів”. Вона разом зі своїм Господом і Головою становитиме великого Посередника Нової Угоди, під якою всі покоління землі отримають благословення. Після укомплектування Месії, Голови та Членів, на рівні слави, Нова Угода буде запроваджена з Ізраїлем, як виразно вчить Писання (Єр. 31: 31-34). Тому наш текст чекає свого виконання, поки останній член вибраної Церкви Христа не перейде за завісу. [SM731]

ІЗРАЇЛЬ – ЗЕМНИЙ ПРЕДСТАВНИК

У символічній мові Писання гора завжди символізує Царство. Отже, Гора Дому Господнього означає Боже Царство і Царський Дім або Сім'ю, визнану Ним. Наприклад, ми читаємо, що Давид сидів на троні Господнього Царства і Бог уклав з ним угоду “на незмінні Давидові милості”, тобто, що ніхто, крім його насіння, його потомства, не буде коли-небудь визнаний Божественно призначеним представником Бога в царській владі й силі. Іншими словами, Месія мав бути нащадком Давида, великого позаобразного Давида (Улюбленого), Який мав “запанувати від моря до моря, і від Ріки аж до кінців землі”. Під цією владою або правлінням Ізраїль буде піднесений серед народів і буде використаний як Божественне знаряддя благословення всіх людей, щоб остаточно всі покоління землі могли прийти до справжнього пізнання Бога і повної можливості стати дітьми Авраама через віру й послух.

Месія – Цар на духовному рівні, Син Божий (і, подібно до Бога, невидимий для людей, як невидимі ангели) – є позаобразним Давидом і позаобразним Соломоном, мудрим, великим, багатим. За днів Своєї плоті Він був Сином Давида по плоті, хоча і був зачатий Божественним життям, не заплямованим жодною людською недосконалістю. Тому Він був святим, незловивим, невинним, відлученим від грішників. Його

вірність волі Отця дозволила Йому підкоритися всім випробуванням життя, страждань і смерті, як Він Сам сказав: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?” Його послух до смерті, і то смерті хресної, продемонстрував Його відданість до останнього, і Він отримав високу нагороду, призначену Йому. “Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних і земних”. [SM732]

Піднесений до правиці Божественної милості, Він чекає Отцівського часу, щоб прийняти для Себе Свою велику владу й царювати (Об. 11: 17). Тим часом, у згоді з Божественною волею, визначеною ще до закладин світу, Він діє як Заступник для тих, хто має слух і слухняне серце й готовий відгукнутися на особливе запрошення Євангельського віку. Це заклик залишити світ, його гріхи, його задоволення і його надії й ходити вірою у великі й дорогоцінні обітниці Бога – вірою в те, чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало. Ось небесні речі, обіцяні їм як Нареченій і Співспадкоємиці їхнього Відкупителя в Його майбутньому славному Царстві та благословенній праці піднесення Ізраїлю і світу.

НА ВЕРШИНІ ГІР

Перед нашими очима постає позаобразний Дім Давида, царський дім Месії, Божественно підготовлене Царське Священство. Як Царство, воно буде на вершині – над усіма царствами землі. Це буде вірно не тільки для духовного Царства (невидимого для людей, як невидимі ангели), але й для земного Царства, що складатиметься зі “справжніх ізраїльтян”. На чолі їх, як князі по всій землі, стоятимуть воскреслі Стародавні Гідні, вдосконалені як люди і зразки того всього, чого все людство, підкоряючись законам Царства, може досягти разом з вічним життям. Ці Стародавні Гідні перераховані в Писанні – Авраам, Ісак, Яків, пророки і т. д., й описані св. Павлом у Посланні до Євреїв 11: 38-40.

Їм належать земні обітниці Старого Завіту. Вони ніколи не чули про Небесні, духовні обітниці. Їхня вірність отримає свою нагороду в тому, що вони вийдуть з могили вже не порочними й недоскональними, а повністю, цілком відновленими до досконалості, якою спочатку володів батько Адам. Крім того, вони матимуть

особливе керівництво й наставництво [SM733] Месії (Голови й членів) у всіх справах людства. Таким чином, як сказав Учитель, говорячи про той час: “Побачите ви Авраама, та Ісака та Якова, та пророків усіх в Царстві Божім” (Лук. 13: 28). Світ буде спілкуватися з ними й отримає благословення від їхніх настанов. Але світ ніколи не побачить Месію, за винятком того, що він побачить Його розум, Його характер, Його вдачу через цих земних представників у Царстві. Він мав на увазі саме це, коли перед смертю сказав: “Ще недовго, і вже світ Мене не побачить, але ви Мене бачити будете” (Ів. 14: 19). Апостол запевняє нас, що ми побачимо Його таким, яким Він є, тому що будемо подібні до Нього. Церква зазнає зміни в Першому Воскресінні від земної до небесної природи (1 Кор. 15: 50; 1 Ів. 3: 1, 2).

ВСІ НАРОДИ ПОЛИНУТЬ ДО НЬОГО

Боже Царство буде представлене на землі Ізраїлем і перш за все цими святими Ізраїлю, які воскреснуть досконалыми й будуть спеціально призначеними представниками прославленого Правління Месії. Написано: “Замість батьків Твоїх [давніх святих називали “батьками”, як Ісус називався Сином Авраама і Давида] будуть сини Твої; їх по цілій землі Ти поставиш володарями” (Пс. 45: 17). Ці князі, що діятимуть під керівництвом і в постійному контакті з духовним Царством і правителями, іменованими в Писанні “Царським Священством”, будуть, зрозуміло, настільки перевершувати своєю мудрістю та силою, що будуть навчати слухняності всю землю. Народ Ізраїлю, з яким вони пов’язані, очевидно, швидше за інших відгукнеться на новий порядок речей, який буде таким, яким він його очікував і про який молився більш як тридцять століть.

Цими словами Господь через Пророка запевняє нас у дивовижному успіху, який супроводжуватиме встановлення Нової Імперії землі, панування Князя Світла, що прийде на місце панування [SM734] князя темряви, коли сатана буде зв’язаний на тисячу років, щоб більше не зводити народи. Царство Месії буде підноситися над усіма іншими царствами не тільки своєю величчю, пишністю і владою, але й високими принципами, які воно буде представляти. Написано: “І право за мірило Я покладу, а справедливість вагою; і притулок

брехні град понищить” (Іс. 28: 17). Проте, коли світ оцінить новий порядок речей, всі народи полинуть до нього, піднімуться до нього – всупереч низхідному характеру занепакої людської природи. Він настільки відкриє чудові нагороди за праведність і послух Богу, а також різки, які повинні супроводжувати будь-який умисний непослух Божественному порядку, що сповниться Писання, яке говорить: “Бо коли на землі Твої суди, то мешканці світу навчаються правди” (Іс. 26: 9).

Протягом шести тисяч років людство дізнавалося про “велику гріховність гріха”, про його спадну тенденцію в кожному значенні цього слова. Випробувано всі форми правління в спробі забезпечити найбільше благословення. Але результати були однаковими: ті, хто був піднесений до становища, впливу і влади, виявилися нездатними протиставити можливості й спокуси, пов’язані з цими становищами. Вони зловживали цими можливостями самолюбно. Будь-хто, знайомий з історією, розуміє правдивість усього цього. Якщо деякі з нас сподівалися, що загальна освіта має і загальна просвіта людства викорінять гріх і самолюбство й підтвердять правдивість прислів’я “Чесність – найкраща політика”, то ми готові визнати, що це було помилкою. Ми розуміємо, що чим більше мудрості та інтелекту дається самолюбному розуму й серцю, тим більше у нього можливостей для зла.

У результаті світ втрачає впевненість у собі. Усі, чи то політики, чи судді, чи губернатори, [SM735] великі чи малі, з тієї чи іншої партії, тієї чи іншої національності, звинувачуються в тому, що вони “пофарбовані однією фарбою” самолюбства. Біблія чітко вказує на те, що ця недовіра не позбавлена підстав і що великий Час Утиску, який незабаром охопить усі народи (Дан. 12: 1), буде прямим наслідком такої втрати довіри. Біблійний опис цього можна коротко резюмувати так: рука кожної людини підніметься на її ближнього (Зах. 8: 10; 14: 13). І тільки після того, як великий Час Утиску повністю розчарує людство в собі самому і в будь-яких надіях на те, що воно зможе своїми зусиллями встановити Тисячоліття, Бог явить Своє Царство на вершині гір – вище за всі інші царства у всьому, і всі народи полинуть до нього, як

написано: “Прийде Бажаний всіма народами” (Ог. 2: 7, Гиж).

Про це йдеться у вірші, що йде за нашим текстом: “І підуть численні народи та й скажуть: Ходіть та зберімось на гору Господню [Царство], до дому [храму] Бога Якового, і доріг Своїх Він нас навчить, і ми підемо стежками Його! Бо вийде з Сіону [духовного, невидимого Царства Месії] Закон, і слово Господнє з Єрусалиму [столиці майбутньої земної імперії]. І Він буде судити між людьми, і буде численні народи розсуджувати [винагороджуючи й караючи справедливо]. І мечі свої перекують вони на лемеші, а списи свої на серпи. Не підійме меча народ проти народу, і більше не будуть навчатись війни”.

Усі християни згодні з тим, що ці слова стосуються Царства Месії. Вони ясно й чітко говорять нам про те, як Господні суди будуть по всій землі, припиняючи війни та наповнюючи всю землю пізнанням Господа, як води покривають великі глибини (Іс. 11: 9). Попри картину проміжного утиску, який Божественна Мудрість вважає необхідним для впокорення людської гордості, давайте [SM736] радіти славному задуму, який Бог зробив для людства. І нехай Церква Христа особливо радіє тому привілейованому становищу, яке їй пропонується у зв'язку зі спасінням світу – місцю поруч з Відкупителем на Його славному духовному Престолі й участі з Ним у великій справі благословення природного Ізраїлю й усіх поколінь землі.

“ДОМЕ ЯКОВІВ, ІДІТЬ!”

Ми вже зазначали, що це пророцтво стосується природного Ізраїлю, а не духовного. Як говорить перший вірш, воно стосується Юди та Єрусалиму. До того часу, коли це пророцтво почне виконуватися, духовний Ізраїль буде за завісою. Відповідно до цього ми читаємо в п'ятому вірші: “Доме Яковів, ідіть, і попростуємо у світлі Господньому!” Саме зараз настав час, коли це послання до природного Ізраїлю має бути проголошене. Ми розуміємо, що Писання вчить, що протягом наступних кількох років Господь буде особливо займатися Ізраїлем, як це пов'язано з цим закликком. Він вкаже їм шлях праведності та великі привілеї, які належать їм як народу завдяки Божественним обітницям, даним їхнім батькам – Аврааму, Ісаку, Якову і т. д. Але тільки ті, хто відгукнеться, звернувшись до світла

Божого Слова, щоб ходити в ньому, будуть у належному стані серця й послуху, щоб негайно отримати благословення на початку Месіанського правління. Ті, хто відгукнеться найшвидше, отримають найбільше благословення.

Вірші 6-10 описують деякі з причин, через які Божа прихильність на деякий час була забрана від природного Ізраїлю – крім того факту, що Його особлива прихильність на цей час була дарована духовному Ізраїлю. Далі йде опис Часу Утиску, в якому нинішні інституції впадуть, а на зміну їм прийде Імперія Месії. Прочитаймо деякі з цих віршів і звернімо увагу на їхню застосовність до нашого часу та на відповідність між цими твердженнями й дуже схожими словами з [SM737] Книги Об'явлення, які стосуються часу, в якому ми живемо. Ми будемо цитувати й перефразувати.

ДО ЧОГО ПРИЗВЕДЕ УТИСК?

Зарозумілі погляди людини будуть припинені, і гордість людини схилиться; і тільки Господь буде піднесений в той День. Однією з найбільших перешкод на шляху людства, що заважають наближенню до правди та праведності, є гордість. Всемогутнього Бога не шанують достатньою мірою. Вчені мужі всіх наших коледжів, здається, все більше й більше сумніваються в існуванні Бога і в тому, що справи на землі підпорядковуються іншим законам, крім законів випадковості, якими вчені можуть керувати. Час Утиску, коли різні людські теорії будуть випробувані й визнані неспроможними, найповнішим чином продемонструє, що мудрістю згори нехтують на користь земної мудрості. Господь говорить в іншому місці: “Загине мудрість премудрих його, а розум розумних його заховається”. Справи будуть іти від поганого до ще гіршого, і вся мудрість вчених та методи, на які вони покладалися, виявляться марними. Результатом буде Господня слава і впокорення людської гордості.

День Господа Саваота буде важким для кожного гордого й зарозумілого, для кожного, хто підноситься. Він буде принижений, і на всі кедри Ліванські, високі та висунені (відомі церковні чини), і на всілякі башанські дуби (на політично сильних), і на всі гори високі (царства світу), і на всі згір'я піднесені (менші князівства), і на всі башти високі, і на всі мури стрімкі (що

представляють людську організацію для сили й захисту), і на всі жадані перспективи та ідеали земних амбіцій, Господня рука стане важкою. В результаті високість схилиться, гордість буде принижена, і тільки Господь буде піднесений у [SM738] той день; і божища зовсім минуться (Іс. 2: 12-18). Бог повинен бути першим у новому порядку речей. Інакше не буде ні миру, ні благословення.

СХОВАТИСЯ В СКЕЛЯХ І ПЕЧЕРАХ

Ті, хто перебувають у скрутному становищі та сум'ятті, будуть у той Час Утиску в страху бігти в укриття, під скелі та в печери землі. Як сказано в Об'явленні (6: 16), вони будуть говорити до скель: "Поспадайте на нас, і позакривайте ви нас від лица Того, Хто сидить на престолі". Нам не слід розуміти це буквально, поза контекстом, ніби люди будуть настільки безрозсудні, що будуть буквально молитися, щоб скелі поспадали на них, коли вони могли б набагато простіше позбавити себе життя

іншим чином. Думка протилежна цьому – вони шукають захисту, укриття, хочуть сховатися, втекти від утиску грядущого Господнього Дня. Ці укриття в скелях і печерах землі символічно представляють спроби знайти захист в людських організаціях, страхових компаніях, таємних товариствах тощо. Але жодна така річ не зможе захистити від утиску, який настає й охопить весь світ, торкаючись усіх земних справ та інтересів, релігійних та світських, фінансових та політичних.

Це відбудеться тоді, коли слава Господа та Його велич будуть явлені, коли Він повстане, щоб прийняти керівництво світом, коли Він жахливо захитає землею (суспільством), щоб усе, що суперечить праведності та святості, було вирвано з корінням і повалено. Св. Павло описує той самий Час Утиску й каже, що не похитнеться тільки те, що буде перебувати в згоді з Божим Царством праведності (Євр. 12: 26-29).

SM730

“ВІТРИ ТА МОРЕ СЛУХНЯНІ ЙОМУ”

*“Хто ж це такий, що вітри
та море слухняні Йому”
(Матвія 8: 27).*

Наш текст взятий з євангельського оповідання про бурю на Галілейському морі, під час якої Ісус спав на кормі човна. Досвідчені моряки, злякавшись бурі, вигукнули: “Учителю, чи Тобі байдуже, що ми гинемо?” Тоді Спаситель встав і заборонив вітру, і настала велика тиша. Побачивши це, учні-рибалки сказали: “Хто ж це такий, що вітри та море слухняні Йому?”

Ми маємо велике співчуття до співвітчизників Ісуса, які, не розуміючи Його, довели до Його страти, вбачаючи в Ньому загрозу для своїх інституцій. Його чудові слова, Його дивовижні слова життя, про які записано, що народ сказав: “Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік”, і Його чудова особистість у цілому здавалися їм невідповідними Його загальній манері поводити Себе. Він не називав Себе Єговою, не стверджував, що Він – Свій власний Отець, як деякі вчать сьогодні, а, навпаки, казав: “Більший за Мене Отець”. Проте Він стверджував, що має

особливий зв'язок з Богом, і демонстрував це чудесами, такими як чудо, про яке йде мова в нашому уроці. Якби Він робив і говорив це як член однієї з популярних сект того часу, Його б шанували. Якби Він приєднався до фарисеїв і закривав очі на те, що вони тлумачили Закон по-різному для народу і для себе, Він отримав би велику честь від багатих і бідних, вчених і невігласів. Але Він налаштував проти Себе всіх цих людей Своєю покорою, спілкуючись із простим народом, приймаючи деяких із них як Своїх особливих учнів і посилаючи їх як Своїх представників. [SM750] В очах по-світському мудрих це дискредитувало Його не тільки як людину й учителя, але й передусім як того, хто стверджував, що Він – Месія, Цар Слави, Який повинен заснувати Імперію. Ми добре розуміємо, чому по-світському мудрі тих днів і сьогодні вважали б таку людину шахраєм, самозванцем, ошуканцем. Зовнішні прояви були проти Нього.

“ТАК ТИ ЦАР?”

Уявіть собі Великого Учителя, у супроводі Своїх дванадцяти апостолів, з незліченною

юрбою тих, хто з радістю слухав Його – не багатьох великих, не багатьох вчених, не багатьох багатих, не багатьох знатних. Вслухайтесь, як Він говорить їм – тим, хто визнавав себе невченими й простими (Дії 4: 13): якщо вони будуть вірні Йому, Він дасть їм можливість сидіти з Ним на Його престолі й судити дванадцять племен Ізраїлю. Це висловлювання, безумовно, здавалося обманом, і Він навряд чи міг засуджувати юдеїв, які тлумачили Його неправильно. Св. Петро не засуджував їх, але виразно сказав: “А тепер, браття, знаю, що вчинили ви це з невідомості, як і ваші начальники” (Дії 3: 15-17; 1 Кор. 2: 7, 8).

Чи можна дивуватися, що вчені юдеї тих днів були збиті з пантелику? Вони, звичайно, чули про Його чудеса – про те, що Він повернув зір сліпому й уздоровив зсохлу руку німецького чоловіка; і у випадку з Лазарем принаймні бачили демонстрацію Його влади над мертвими. Вони розуміли, що ці чудеса впливали на людей і применшували повагу до них в народі. Вони знали, що багато висловів Ісуса були дивно мудрими, а Його критика їхніх власних непослідовностей – дуже гострою. Проте вони говорили: “Ми знаємо, що Він – ошуканець, тому що стверджує, що Він – Месія і Син Божий. Це твердження спростовує всі Його вчення й могутні діла. Не може бути [SM751], що Він – Месія, на Якого наш народ чекав понад шістнадцять століть. Бог напевно дав би Месії вдосталь проявів слави й сили, щоб переконати наймудріших з нашого народу – книжників, фарисеїв і священників. Те, з чим вони всі не згодні й що засуджують, має бути неправдою”.

НА БЛАГО НАРОДУ

Юдейські мудреці давнини (вісімнадцять століть тому) дійшли висновку, що людина, яка спонукала маси надіями, що Він – Месія-Цар, але не мала ні війська, ні фінансової підтримки для такої кампанії, представляла б їхній народ в очах римлян у сміховинному світлі. У результаті вони могли, за наказом імператора, втратити свої громадянські та релігійні привілеї та права. Вони порадилися й вирішили, що в інтересах миру в народі цей красномовний чудотворець повинен бути або викритий як шахрай, або вбитий. Спочатку вони спробували викрити, намагаючись спіймати Його на слові в присутності Його послідовників і натовпу.

Але Його розум був проникливішим за їхній, і їхні спроби завдати Йому удару обернулися проти них самих і зміцнили Його авторитет в очах Його послідовників і народу. Одна з цих спроб показати безпідставність Його тверджень і їхню оманливість, а також розчарувати Його послідовників заслуговує на особливу увагу, оскільки надає нам ключ до розуміння настроїв правителів, а також реальних фактів, які ці правителі не змогли розгледіти.

“ЦАРСТВО ПОСЕРЕД ВАС”

Впливові юдеї сказали: “Запитаймо цього лжемесію про Його претензії, але не сподіваючись виправити Його, а з метою відкрити очі Його послідовникам на слабкість і помилковість Його вчень. Тоді вони побачать безпідставність своїх очікувань і свою безрозсудність у тому, що вони залишили [SM752] свої заняття, щоб стати Його послідовниками у надії сісти з Ним на Його престолі. Вони побачать, що у Нього немає жодних шансів коли-небудь зайняти престол, і що вони просто обмануті Ним у таких очікуваннях”. Вони запитали Його: “Коли з’явиться твоє Царство? Скільки часу мине, перш ніж ти сядеш на престолі й твої послідовники будуть з тобою на ньому? Скільки часу мине, перш ніж це Месіанське Царство буде правити в Палестині й розширить свої кордони до меж землі? Після того як ти відповіси нам на це запитання, ми поставимотобі інші запитання стосовно твоєї фінансової підтримки й ресурсів, твоїх власних здібностей і твоїх підлеглих, зброї для твоїх воїнів і припасів, необхідних для такої всесвітньої кампанії, яку ти збираєшся почати згідно з твоїми вченнями”.

Коротка відповідь великого Учителя поклала край усім запереченням. Якби ці люди були “справжніми ізраїльтянами”, Його вчення справило б на них таке глибоке враження, що вони продовжили б у зовсім іншому напрямку, задаючи зовсім інші запитання, ніж ті, які вони запропонували спочатку. Але вони не були щирими. Тому, коли їхні запитання, спрямовані на те, щоб заманити Вчителя і Господа в пастку, отримали відповідь і були спростовані, вони просто визнали свою поразку мовчки. Відповідь була не такою, як це перекладено неточно в нашій загальноприйнятій версії: “Царство Небесне всередині вас, лицемірні фарисеї”, але “Моє Царство, Небесне Царство, Царем якого

Я є, не з'явиться зовсім. Воно буде невидимим Царством – воно не прийде помітно або з зовнішнім проявом. Ви не скажете: «Ось тут, або: Там», бо воно буде скрізь серед вас, між вами, невидиме, але всемогутнє” (Лк. 17: 20-22).

Ось якою людиною був Він і ось яким було Його послання і Царство, яке так відрізнялося від усього, чого юдеї коли-небудь очікували! Чи можна дивуватися, що лише відносно невелика частина з них була готова у своєму серці прийняти це послання про [SM753] духовне Царство? Ні, не можна! Навіть Його найближчі учні не зрозуміли глибини Його вчення доти, доки після Його смерті й воскресіння вони, у П'ятдесятницю, не отримали провіщене особливе просвітлення (Йоїл. 2: 29).

НАДІЇ ІЗРАЇЛЮ ЛИШЕ ВІДКЛАДЕНІ

Тоді вони зрозуміли справжню глибину вчень Того, Хто говорив, як ніколи не говорив жоден чоловік. Тоді вони усвідомили, що Він був Єдинородним Божим Сином, Який, у послуху Божественному плану для Ізраїлю і світу, залишив Небесні подвір'я і славу духовної природи й став плоттю – “Людиною Ісусом Христом” (1 Тим. 2: 5). Тоді вони не тільки зрозуміли, що Він був досконалою людиною, але й зрозуміли, що через помазання святим Духом, яке зійшло на Нього під час хрищення, Він дійсно був Божим Помазаником, позаобразним Священником, позаобразним Пророком і позаобразним Царем – не в тому сенсі, що Він був цим у плоті, а в тому, що нова духовна природа, зачата в Ньому через це помазання, була вдосконалена у воскресінні, і що саме прославлений Христос на духовному рівні здійснить усі великі речі, передбачені через пророків, благословляючи весь Ізраїль і всі народи в призначений Богом час. Тоді вони зрозуміли сенс слів Учителя, сказаних римському правителю: “Моє Царство не із світу [віку] цього. Якби із цього світу [віку] було Моє Царство, то служба Моя воювала б, щоб не виданий був Я юдеям”. Тоді вони зрозуміли, що Його Царство буде не менш реальним і могутнім. Воно буде ще більшим, тому що воно Небесне, духовне, яке свого часу, в майбутньому віці, буде діяти через народ Ізраїлю, як і було спочатку обіцяно й очікувалося.

Апостоли зрозуміли, що надії їхнього народу не зруйновані, що їм не завдано удару, але всі

вони здійсняться, хоча час їхнього здійснення відстрочений. І вони бачили дві причини цієї затримки:

Щоб месіанське благословення було таким великим, яким Бог його задумав, – всесвітнім і розрахованим на вічне життя – необхідно було принести велику жертву за гріхи [SM754], жертву, символічно представлену протягом століть у жертвах Дня Примирення Ізраїлю, жертву у двох частинах. Ці дві частини були показані в ізраїльському Дні Примирення – телець жертви за гріх і козел Господній жертви за гріх. Ісус Сам виконав першу з них, заслуга якої була застосована до небагатьох святих з юдеїв і поган, які в цьому Євангельському віці повністю присвятили себе йти слідами Відкупителя. Друга частина жертви, жертвопринесення козла, символізує жертвону групу вірних учнів Господа протягом усього цього віку. Вони, покриті Його праведністю, страждають разом з Ним жертвним чином (Євр. 13: 11-13).

Їхньою нагородою має бути участь з Відкупителем на небесному, духовному рівні, участь у Його славі, честі та безсмерті, а також у Його великій справі роздавання месіанського благословення Ізраїлю та світу.

Як соромно буде всім людям, коли настануть Часи Реституції, про які згадував св. Петро (Дії 3: 19-23)! Як усі будуть вражені добротою Бога і Його вірністю щодо всіх Його обітниць! Як очі всього людства будуть звернені до днів Ісуса в плоті, коли Він з'явився серед людей, щоб закласти основу для Свого славного Месіанського Царства, принісши Себе в жертву за гріхи всіх людей, щоб тим самим очистити від гріха всіх, хто коли-небудь прийде до Отця через Нього, і таким чином мати право відновити охочих та слухняних до повної досконалості та знищити бунтівних Другою Смертю. О, тоді всі зрозуміють, як ніколи раніше, силу слів нашого тексту: “Хто ж це такий?” Вони будуть знати про Нього як про людину, послану Богом. Вони будуть знати Його як нині Високо Піднесеного, що далеко перевершує людей і ангелів, нагородженого найвищою нагородою, яку Єгова міг дати Своему Улюбленому Синові, в Якому було Його уподобання і Чиїми ранами зцілилися Ізраїль і всі ми.

ДУХ ЗАЗДРОСТІ Й УБИВСТВА 1 САМУЇЛОВА 18: 6-16

*“Бо сонце та щит Господь, Бог”
(Псалом 84: 11).*

Цей урок показує контраст між духом (вдачею), який є в згоді з Господом, і духом (вдачею), який не узгоджується з Ним і Його задумами. Перший проявився в Давиді, юнакові-пастуху, таємно помазаному на становище царя й пізніше відомому завдяки своїй перемозі над Голіатом, про яку ми розповідали в минулому уроці. Що стосується Саула, то згадано, що він був одержимий злим, злобним духом. І навпаки, сказано, що Дух Господа був з Давидом з часу його помазання. Не слід плутати в нашому розумі благословення Господнього Духа в давнину зі ще більш благословенним досвідом Божого народу протягом усього Євангельського віку під помазанням святим Духом, зачаттям святим Духом, запечатанням святим Духом як синів. Без сумніву, є багато спільного в досвіді тих, хто приймав Господній Дух в той час, і тих, хто приймає його зараз; але, безперечно, те, чим ми зараз насолоджуємося як «дім синів», набагато перевершує все, що було можливим для «дому слуг», тому що святий Дух як утішитель і провідник до Правди й печать нової природи не був даний тоді, тому що Ісус ще не був прославлений. Отже, благословення Духа, дане в П'ятдесятницю, яким втішалася Церква з того часу, є особливим благословенням Господа для класу Нареченої й стало можливим тільки після того, як її Заступник з'явився перед Богом за неї завдяки заслугі Своєї жертви.

Скільки б святого Духа не було дано “дому слуг”, це неодмінно мав бути дух стриманості, спільності з Богом, бажання виконувати Його волю й мати мир з Ним; і в такій же мірі це був дух здорового розуму, що позбавляв того, хто ним володів, більшої частини нервового неспокою й напруги, збудливості й млявості, які могли бути йому притаманні з природи в його випробуваннях і розчаруваннях. Про Саула сказано, що в нього увійшов злий дух, але це не обов'язково означає, що він став одержимий демоном. Радше злий, спотворений розум, тобто вдача, нещасливий, пригнічений розум зайняв місце спокійного, мирного й довірливого розуму, який він мав раніше.

ЗЛИЙ ДУХ ВІД ГОСПОДА

Але ми читаємо, що злий дух від Бога зійшов на Саула, і він пророкував у домі. Це більше схоже на одержимість, тобто, як припускає доктор Меррін у журналі “Bibliotheca Sacra”, Саул страждав на психічну епілепсію. Він каже: “Епілепсія може співіснувати зі здоровим ростом і розвитком інтелектуальних здібностей, і з нею може бути пов'язаний дуже високий ступінь інтелекту і навіть геніальність. Юлій Цезар, Август Цезар, Наполеон, Петрарка, Магамет, Мольєр, Гендель і багато інших великих людей були епілептиками. Деякі особливості є загальними для всього класу епілептиків і домінують в їхньому характері, такі як вибухова дратівливість, прояв крайнього збудження у деяких випадках, а в інших – похмурий ступор. У цьому стані було скоєно безліч злочинів”.

Ми не думаємо, що цей злий дух був від Господа в тому сенсі, що Господь справив злий вплив на Саула, але ми розуміємо слово “від” у зовсім іншому сенсі, що означає “не”, “протилежний”: “А злий дух [не] від Господа був на Саулі”. Апостол каже, що гнів, злоба, ненависть, заздрість і суперечки є вчинками плоті та диявола, і, отже, наскільки Саул або хтось інший симпатизував би цим ділам противника, настільки він був би контрольований злим духом, злою вдачею, духом противника. По суті, ті, хто свідомо погоджується з духом противника, стають податливими на одержимість, безпосереднє вторгнення злих духів.

Без сумніву, ті, чий розум схвально ставиться до праведності та правди, у рівній мірі оточені захисним впливом, який захищає їх від вторгнення злих духів. У Писанні говориться, що святі ангели є служебними духами для тих, хто буде спадкоємцями спасіння, і “Ангел Господній табором стає кругом тих, хто боїться Його, і визволює їх” (Євр. 1: 14; Пс. 34: 8). Але будь-яке полишення пошани до Господа, будь-яке полишення вірності праведності та правді призведе до відповідного відокремлення від цього святого захисного впливу ангелів Господа і, як наслідок, виставить серце, розум на злісні впливи впалих ангелів, які завжди готові увійти в них і осквернити сильніше, ніж будь-коли. Цей

урок, здається, підкріплюється притчею нашого Господа про чоловіка, з якого було вигнано біса, і серце якого було вчищено й виметено; проте він не прийняв в нього доброго Пастиря своєї душі, а, відстоюючи праведність лише своїми власними силами, був атакований сімома демонами, більш нечестивими, ніж перший, і був переможений, і кінець цього чоловіка був гірший, ніж початок (Лк. 11: 24-26).

Так було і з Саулом. Як звичайна людина, він, очевидно, мав деякі благородні риси, за які Самуїл любив його, але, не зумівши повністю посвятити себе Господу, він постійно піддавався нападкам своєї власної волі, духа самолюбства, який заважав йому бути задовільним слугою Господа. У результаті він не отримував особливого захисту й допомоги від Господа, і в ньому, відповідно, посилювався дух самолюбства. У нашому уроці ми бачили, що замість прагнення, щоб Господня воля виконувалася в ньому і в усіх його справах, його серце наповнилося зовсім протилежним духом – духом самолюбства, свавілля. Для такого стану серця потрібна була лише можливість проявити себе, і ця можливість випала при Давиді. Після подвигу з Голіатом слава Давида розлетілася по містах Ізраїлю. Коли згодом розповідали історію, як він з військом бився з филистимлянами й здобув перемогу, то його славу оспівували, за звичаєм того часу, жінки й діти, які вітали в брамах міст воїнів-переможців, що поверталися. Відомою стала пісня, приспів якої звучав так: “Саул побивав свої тисячі, а Давид десятки тисяч свої”.

Саул мав бути людиною дуже широкого розуму, щоб не образитися на це, не відчутти ревності до таких почесностей, наданих молодому герою, адже той повністю затьмарив царя. Але якими б не були природні почуття царя Саула або інших, немає сумнівів у тому, якими мали бути правильні почуття. Цар повинен був радіти й знаходити задоволення в тому, щоб вшанувати молодого патріота, чиє лицарство принесло благословення всьому народу. Поступивши так, він показав би дух здорового розуму, і це принесло б честь самому Саулу. Але нас не дивує, що це справило на нього зовсім інший вплив, оскільки ми знаємо загальний дух світу в таких справах – дух самолюбства й гордості. Саул був сповнений гніву й заздрості й з того часу дивився на Давида з ревностями. Він визнавав у

ньому суперника; він також розумів, що Давид був істинним слугою Господа і що на ньому було Господнє благословення. Йонатан, навпаки, маючи інший склад розуму, любив Давида все більше саме за ті якості, які змушували його батька ненавидіти Давида.

УРОКИ ДЛЯ ДУХОВНИХ ІЗРАЇЛЬТЯН

Пам'ятаючи, що помазаний Давид представляє Церкву, помазану Господом, яка з часом разом з Ісусом, її Головою, займе трон панування над світом для благословення й піднесення людства, а також для звільнення всіх від ярма сатани, гріха і смерті, ми цілком можемо застосувати суть нашого уроку до цього класу. Його перемоги над лукавим, над силою гріха у власному тілі та добрий бій віри загалом приносять схвалення деяких із класу Йонатана, а також втіху з “великих і цінних обітниць” Господнього Слова (2 Петр. 1: 4). Але перемоги над гріхом не принесуть цьому класу любові [R4219] світу, любові тих, у кого немає Господнього Духа, але є самолюбний дух – дух тих, кого представляв Саул. Про такий стан речей Господь попереджав нас, кажучи: “Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас”. Він говорив, що ми – діти світла й повинні дозволяти нашому світлу світити, і наскільки ми будемо вірні в цьому, настільки це принесе опозицію з боку дітей темряви, які люблять темряву більше, ніж світло, гріх – більше, ніж праведність, а самолюбство – більше, ніж любов.

Можливо, Саул також представляв тих, котрі в цей час, у номінальній церковній системі, номінальному Божому царстві, удають, що вони царюють. Коли вони бачать благословення Господа на тих, хто не має титулів серед людей і чиє помазання не від людини й не визнається людьми, вони заздять їхньому успіху і, здається, розуміють, що процвітання Теперішньої Правди у світі неухильно протистоїть інституціям Вавилону. Кожна перемога Правди, кожен прояв прихильності Господа до неї, мабуть, породжує злий дух обурення, протистояння, ненависті, заздрості, колотнечі – вчинки плоті та диявола.

Те, що Саул потрапив під злий вплив, під яким він пророкував, здається, повністю відповідає силі злих духів, що проявлялася в різні часи в минулому. Говорячи про силу, яку Вавилон проявить в найближчому майбутньому, Господь

говорить нам, що Образ Звіра незабаром стане настільки живим, що буде зводити вогонь з неба додолу на всіх противників, тобто, ймовірно, в ім'я та силою Господа буде висловлювати прокляття і полум'яну помсту від Всемогутнього на всіх, хто не солідарний повністю і не згодний з ним. Він може навіть спробувати знищити нас списом гірких слів, помилкових звинувачень і наклепу, як Саул двічі кидав списом в Давида. І як останній не був вражений списом, так і нам не буде завдано шкоди як Новим Створінням, незалежно від того, що Господь може дозволити проти нас по плоті. “Тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре” – Його помазанцям. Його Слово говорить: “Не доторкуйтеся до Моїх помазанців, а пророкам [служителям] Моїм не робіте лихого” (Пс. 105: 15). А також: “Ніщо вам не зашкодить”, не завдасть шкоди вашим істинним, найвищим інтересам.

“ЗАЗДРОЦІ НЕПЕРЕМОЖНІ, НЕМОВ ТОЙ ШЕОЛ”

Ці слова мудреця були повною мірою підтвержені як правдиві протягом багатьох століть досвіду світу. Хтось сказав: “Кажуть, що ревності – це плід кохання. Однак, якщо батько не поспішить задушити дитину, дитина не заспокоїться, поки не отруїть батька”.

Урок для Нового Створіння в тому, що ми повинні особливо остерігатися ревностей, ненависті та розбрату. Ми не можемо сумніватися, що більша частина остаточного випробування “вибраних” буде проходити саме в цих напрямках. “І хто встояти може?” – ось запитання, звернене до всіх, хто став на бік Господа, праведності, правди – на бік любові до Бога й братів. Якщо ми дійсно посвятили своє життя служінню Господу та Його правді, а також служінню братам, то що це буде означати для нас з погляду прояву такої любові та вірності? Будь-який корінь гіркоти, будь-яке гірке слово, будь-яка заздрісна думка, що проникає в наше серце, може означати осквернення не тільки брата чи сестри, проти яких вони спрямовані, але й, безсумнівно, отруєння нашого власного серця, знищення в ньому духа любові, Духа Господа. І, можливо, цей злий дух, далекий від Господа, що виходить від нас, може заразити багатьох членів Тіла Христа, осквернивши їх. Тому кожен з нас повинен бути насторожі. Ми

повинні аналізувати свої думки, мотиви, наміри, щоб переконатися, що всі вони досконало відповідають закону любові, як на це вказав наш Господь: “Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви”, – так, що ви будете готові померти за інтереси, благополуччя і честь один одного!

Навпаки, Дух Господа в Давиді тримав його приємним, ввічливим, доброзичливим стосовно своїх ворогів. Він дійсно втік від обличчя царя, коли в нападі гніву Саул кинув у нього списом, і ми можемо бути впевнені, що тільки віра в Господа і в Його божественне провидіння дозволила йому продовжувати служити цареві музикантом і солодкою музикою свого серця й голосу підіймати настрої Саула і проганяти його пригніченість. Таким має бути наше ставлення до противників. Здавалося б, що природною реакцією на погане ставлення до нас мало б бути пробудження у відповідь ворожого духа, бажання відповісти злом на зло, лайкою на лайку, звинуваченням на звинувачення. Але результатом такої поведінки було б заподіяння шкоди нам самим, а також можливість заподіяння ще більшої шкоди нашим противникам. Поведінка Давида була правильною: він чекав на Господа, він підкорявся тому, що дозволяло Господнє провидіння. Він розумів, як і ми, що з ним не могло статися нічого, що було б поза божественним знанням і божественною силою, щоб цьому запобігти. Отже, ці випробування означали для Давида великий розвиток характеру, зміцнення його серця в згоді з божественною волею.

ПРИЙНЯТТЯ ЗМІН ПРОВИДІННЯ

Саул різним чином намагався пробудити в Давиді дух ворожнечі. Він не тільки двічі намагався вбити його, але й не виконав частину своєї публічної обіцянки, що той, хто здобуде перемогу над Голіятом, стане його зятем. Якою безрозсудною й недалекоглядною була поведінка Саула досі! Він міг би підкоритися провидінню Господа й виконати свої зобов'язання перед Давидом. Зробивши Давида зятем, він міг би тісно пов'язати свою сім'ю з сім'єю Давида після того, як останній нарешті прийме царську владу, як постановив Господь. Але ревності й ненависть зазвичай сліпі до своїх найкращих інтересів. Саул не дозволив своїй дочці стати дружиною Давида, і його наступним кроком

було відправити Давида у військо тисяцьким у надії та сподіванні, що його сміливість на війні призведе до його загибелі. Але Господь був з Давидом і благословив його, і в Писанні сказано, що “мав Давид поведження в усіх дорогах своїх”.

Те саме й з усіма, хто тепер має Дух Господа в ще більшій мірі й силі для просвітлення їхнього розуму, їхнього серця і для керівництва ними на правильному шляху. Усі вони, перебуваючи під цим небесним впливом і як сини Всевишнього, повинні поводитися мудро, розсудливо, щоб прославляти свого Отця на небі, шанувати Господа Ісуса, ставати корисними для всіх з дому віри й дозволяти своєму світлу світити перед людьми, щоб ті могли дізнатися, що вони були з Ісусом і вчилися в Нього.

Але чим мудріше поведився Давид, тим більше заздрив йому цар Саул. Чим більше Господь благословляв Давида, і чим більше він набирался смирення й мудрості, тим більше, зрозуміло, стикався з опозицією з боку царя. І так неодмінно буде і з нами. Наскільки ми маємо дух здорового розуму й ревно служимо Господу й братам, віддаючи своє життя на служіння Правді, настільки більше ненависті та страху ми можемо викликати в серцях тих, хто не перебуває в згоді з Господом. Але, як читаємо про Давида, що весь Ізраїль і Юда любили його, так і ми можемо бути впевнені щодо істинного Божого народу: він все більше вартий любові та пошани – ті, хто має Дух Господа, хто належить до класу Давида. Згодом, коли сатана буде зв'язаний і Господь встановить Своє Царство під усім небом, коли всі сліпі очі розплющатся і всі глухі вуха відкриються, усі люди, які перебувають у згоді з Господом, визнають вірність класу Давида, Христа, і прославлять Бога за нього.

“БО СОНЦЕ ТА ЩИТ ГОСПОДЬ, БОГ”

Наш заголовний текст – велике підбадьорення для класу Давида, улюбленого класу, класу помазанців, членів Христа. Для них Господь Бог – однаково сонце і щит. Він не тільки освітлює їх, але й не допускає, щоб вони постраждали від благословень, які Він дарує їм. Він захистить їх від усіх ворогів і всього, що може заподіяти їм шкоду. Все буде допомагати на добре тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою (Рим. 8: 28). Маючи такі блаженні запевнення, ми можемо з радістю і впевненістю дивитися в майбутнє, вірячи, що отримаємо частку в славних нагородах, обіцяних Богом вірним.

Як Давиду не личило думати тільки про своє помазання на царство й благословення, які прийдуть до нього тоді, так і нам не личило б думати тільки про почесні Царства, які Бог обіцяв вірним, тому що, роблячи так, ми могли б загордитися і тим самим стати негідними участі в цих майбутніх благословеннях. Навпаки, наша увага, як і увага Давида, повинна бути спрямована на справи сьогодення, не забуваючи, звичайно, про блаженний вплив майбутніх перспектив. Наше завдання – робити з повною віддачею те, що наші руки знаходять для себе тепер, пам'ятаючи, що тільки так ми можемо вчинити міцним своє покликання та вибрання.

Як кожен крок протистояння з боку Саула приносив Давиду благословення, даючи йому ширший досвід і готуючи його до майбутньої придатності як царя, так і всі випробування, труднощі та розчарування, які Господь дозволить прийти на нас з боку світу, плоті та противника, виявляться лише підготовкою до Його славних привілеїв Царства, якщо ми будемо вірно використовувати їх.

R4218 (1908 p.)

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО

*“Тож усе, чого тільки бажаєте,
щоб чинили вам люди, те саме чиніть
їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки”
(Матвія 7: 12).*

“Як мудрі заповіді Божі, як справедливі Його настанови!”

Наше уявлення про Бога визначає наші найвищі ідеали й принципи. Тому той, хто має

низьке або недбале уявлення про Всемогутнього, неминуче буде більш-менш низьким і недбалим у своїй поведінці в житті, бо кожен чоловік або жінка так чи інакше поклоняється своєму власному найвищому ідеалу. І це підтверджується словами нашого Відкупителя: “Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний”. Наші прабабки в Середньовіччі

спалювали один одного на вогнищах і мучили усіляко через своє неправильне уявлення про Божественний характер, тому що їхні ідеали були занадто низькими. Вони щиро вірили в те, що сформулювали у своїх віровченнях і передали нам, а саме, що тепер Бог збирає з-поміж людей жменьку святих для небесного становища, а решту – всіх, хто ходить не за духом, а за тілом, – віддасть в руки демонів для вічних мук.

Маючи на увазі таке помилкове уявлення про біблійні вчення, вони просто копіюють це неправильне уявлення. Те, що цивілізовані люди вийшли за межі цих критеріїв Середньовіччя, можна тільки вітати. Проте, ми жалкуємо, що їхнє звільнення від омани не принесло їм всіх благословень, які мало принести. Вони досягли вищого ідеалу переважно шляхом ігнорування Біблії, заперечення її непогрішності, прийняття свого власного судження і міркувань, які, ймовірно, суперечать біблійним вченням.

Як сумно, що більшість благородних умів сучасного християнства заперечують, що Біблія є божественно натхненим одкровенням Бога, і вважають її лише твором доброзичливих, але неосвічених людей, порівняно з якими сучасні теологи є майстрами у всьому, цілком здатними написати власним розумом твори, що набагато перевершують Біблію, божественне натхнення якої вони заперечують.

ОСНОВА БОЖОГО ПРЕСТОЛУ

Біблійне твердження, що Справедливість є основою Божественного Царства або Престолу, дає розуму наочне уявлення про цінність справедливості відносно всіх елементів Божественного характеру. “Будь справедливим, перш ніж бути щедрим” – ось відоме прислів'я, яке, очевидно, повністю узгоджується з тим, що Писання говорить про характер Бога. Він перш за все справедливий – ніколи не буває менш ніж справедливим. Його Мудрість, Його Сила, Його Любов повинні узгоджуватися з цією якістю Справедливості й ґрунтуватися на ній. Те саме стосується й усіх, хто хоче наслідувати цей характер. Вони повинні бути спочатку справедливими. Характер, побудований на фундаменті, який так чи інакше ігнорує це, є порочним, неправильним, гріховним. Перша людина, створена за образом і моральною подобою Бога, повинна була мати Справедливість як основу [OV230] свого характеру. І всі її нащадки, як і раніше,

володіють цією якістю, хоча і в різній мірі. Ми також називаємо її сумлінністю, праведністю. У деяких ця якість настільки слабка, що її легко переважають інші, сильніші якості розуму, такі як жадібність, любов до похвали тощо. Саме з цієї причини потрібні в'язниці, щоб стримувати більш впливові ділянки людського розуму й заохочувати його сумлінність, його почуття справедливості, праведності. Ці критерії праведності з самого початку вважалися й цінувалися як Божественні критерії й досі цінуються всіма, за винятком атеїстів.

У Середньовіччі мислячі уми намагалися знайти різні способи узгодити справедливість Бога з “науками демонів”, які спотворювали Божественний план для людства (1 Тим. 4: 1). Але в наші дні світло, що займається з усіх боків, відкриває для совісті, яка прокидається, факт, що старі віровчення свідчать, що людство потребує набагато вищих критеріїв, ніж ті, які вони приписують нашому Творцю. Ми повинні бути справедливими, щедрими, добрими, люблячими. Образ, представлений нам в оманливих віровченнях, зображує нашого Всемогутнього Творця як того, Хто володіє всіма цими якостями, але порушує їх, кожен з них, у Своїй поведінці з людством.

“ЩОБ ЛЮДСЬКИМ СИНАМ ОБ'ЯВИТИ ПРО МОГУТНІСТЬ ЙОГО”

Хто, маючи освічений розум, може як і раніше стверджувати, що було б справедливо, доброзичливо або любляче з боку Бога створити рід розумних істот, для більшості яких Він не передбачив нічого кращого, ніж вічні муки, і знав про це ще до їхнього створення? Хто може заперечувати, що було б більш справедливо, більш милосердно, більш мудро й більш любляче не створювати весь рід, ніж передбачати вічні муки для 999 з кожної тисячі, або навіть у гіршому співвідношенні, адже святі, звичайно ж, не становлять й однієї тисячної населення світу?

Біблія відкрито говорить нам, що багато рис Божественного плану зараз вкриті таємницею, але остання книга Біблії, яка пророчо зображує майбутнє, запевняє, що в призначений Богом час “довершиться Божа таємниця, як Він благовістив був Своїм рабам пророкам” (Об. 10: 7). Та ж книга запевняє, що в призначений Богом час, коли таємниця буде розкрита, “народи

всі прийдуть та вклоняться перед Тобою, бо з'явилися суди Твої" (Об. 15: 4). Зараз ми живемо саме в той час, коли "таємниця" закінчується і праведні діяння Бога, з погляду Писання, можна ясно бачити.

Але ці об'явлення призначені не для всього світу, а лише для "вибраних", "освячених у Христі Ісусі". "Вам дано знати таємницю", але для сторонніх ці речі сказані в притчах і загадкових висловлюваннях (Мт. 13: 11, 13). Лише після того, як вибрані будуть прославлені й буде встановлене Тисячолітнє Царство, "таємниця" буде повністю відома світу, кожне коліно схилиться й кожен язик визнає. Отже, тільки ті, у кого розкаєє серце, можуть зараз бачити й розуміти істинний характер Бога, Його істинні наміри стосовно людини тощо. Наш Господь говорить: "Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його" (Ів. 17: 3).

Для класу, до якого звертається наш Господь словами "очі ж ваші блаженні, що бачать", і тільки для нього призначене послання про те, що пекло в Біблії – це могила, стан смерті. Усі з цього класу були засуджені на смерть через гріх Адама, і жоден, згідно з Писанням, не був засуджений на вічні муки. Саме їм дано побачити й оцінити любов Бога, яка забезпечила спасіння всіх людей від нинішнього стану деградації, гріха і смерті. Тільки вони можуть бачити, що Ісус був "Агнцем Божим, що на Себе гріх світу бере", а не тільки гріхи Церкви. Тільки вони можуть бачити, що благословення [OV231] спасіння призначені для двох класів людства: зараз для класу святих, "покликаних Його [Божою] постановою", яким обіцяно участь у Першому Воскресінні, а потім, під час Тисячолітнього віку, спасіння для всього людства – можливість реституції до первісного стану людини за Божим образом і подобою.

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО ДЛЯ ЦЕРКВИ

Ті, хто вважають, що Золоте Правило або будь-яке інше послання Святого Письма призначалося для всього людства, роблять велику помилку. Ні, вони є лише для Церкви, і це підтверджується не тільки фактом, що слова нашого Господа були звернені до Його учнів, але й тим, що апостольські послання також звернені до святих і дому віри. Інші не можуть бачити, розуміти й цінувати належним чином.

Світський розум може цінувати й цінує максимум* "Чесність – найкраща політика" в довгостроковій перспективі, але не може оцінити значення нашого тексту в тому сенсі, щоб прийняти його як принцип і правило життя.

*Максима – правило, основний принцип, яким керується людина у своїх діях, учинках.

Відповідно до цієї думки, ми прагнемо донести важливість нашого тексту до тих, хто благословенний Отцем, хто був притягнутий, покликаний, освячений у Христі Ісусі і чий очі якоюсь мірою побачили, що справедливість є основою Божественного характеру. Золоте Правило не виражає всього обов'язку християнина; від нього очікується, що він буде покращувати свою поведінку і просуватися в розвитку характеру далі. Цей подальший прогрес відзначає його розвиток у любові. Золоте Правило позначає найнижчий критерій, за яким слід оцінювати наші відносини з іншими в Церкві й у світі, – справедливість. Одним словом, наш текст, хоча і значно випереджає звичайну поведінку людства, повинен використовуватися щодня й щогодини кожним послідовником Христа. "Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви". Щоб показати, що наш Господь не давав його як критерій Євангелія і критерій любові, ми звертаємо увагу на те, що Він додав: "Бо в цьому закон і пророки" – це є вченням, це є вимогою закону і пророків до всіх, хто прагне чинити праведність – Справедливість.

Мірилом нашого розвитку як Нових Творінь у Христі є те, чого ми досягаємо в любові понад критерій Золотого Правилу. Справедливість вимагає від нас поводитися з іншими так, як ми хотіли б, щоб вони поводитися з нами. Любов каже: "Я нічого не вимагаю, але показую вам довжину, висоту і глибину Божественної Любові та з нетерпінням чекаю, щоб побачити вашу вдячність і те, як ви будете прагнути бути копіями дорогого Божого Сина, Який віддав Своє життя за вас". Звертаючись до тих, хто присвятив себе учнівству, щоб іти слідами Господа, св. Іван каже: "І ми мусимо класти душі за братів" – за прикладом Ісуса.

"ЛЮБОВ НЕ ЧИНІТЬ ЗЛА"

Усі з Господнього народу повинні любити Його самого, братів і навіть своїх ворогів. Однак

давайте зараз не будемо говорити про любов, а лише розглянемо, що означає для нашої поведінки проста справедливість Золотого Правила. Як наше повсякденне життя узгоджується з цим Золотим Правилем абсолютної справедливості, якщо не враховувати любов? Якщо ви – працедавець, чи ставитеся ви до свого співпрацівника відповідно до цього правила і чи поведетеся з ним так, як хотіли б, щоб він поводився з вами, якби ви з ним помінялися місцями? Якщо ви працівник, запитайте себе: “Чи ставлюся я до свого працедавця і до його справи так, як я хотів би, щоб він ставився до мене й моєї справи, якби ми з ним помінялися місцями?” Чи ставитеся ви до продавця м’яса, пекаря, бакалійника тощо так, як ви б хотіли, щоб вони ставилися до вас, якби ви з ними помінялися місцями? Чи поведетеся ви з ними ввічливо і чи не схильні створювати їм непотрібні клопоти? Чи розраховуєтеся ви з ними вчасно? Або, якщо ви – торговець, чи ставитеся ви до своїх клієнтів так, як хотіли б, щоб вони ставилися до вас, якби умови були іншими? [OV232] Чи берете ви з них тільки розумну плату? Чи правильно ви зважуєте й відміряєте? Чи правильно ви показуєте їм свій товар, як хотіли б, щоб вони показували вам? Чи ви хороший сусід? Чи стежите ви за тим, щоб ваші діти не набридали іншим, щоб ваші кури не псували сусідський город, щоб ваш собака не був лютим і його гавкіт не заважав сусідам спати? Одним словом, чи ставитеся ви до сусіда справедливо, дотримуючись Золотого Правила, поводячись із ним так, як хотіли б, щоб він поводився з вами? Час від часу ставте собі це запитання.

Тепер зайдім до вашого дому й оцінімо ситуацію в ньому за Золотим Правилем. Як чоловіки, як ви ставитеся до своїх дружин? Як дружини, як ви ставитеся до своїх чоловіків? Чи можете ви застосовувати Золоте Правило до своїх слів, поведінки, вимог один до одного? А може ви поведетеся безчесно, егоїстично, використовуючи один одного так, що інша сторона не готова це стерпіти? Чи ставитеся ви до своїх дітей відповідно до Золотого Правила? Чи є ви ідеальними батьками, згідно з вашими власними високими критеріями того, якими повинні бути обов’язки батьків щодо своїх дітей? Чи пам’ятаєте ви, що несете відповідальність

за їхнє виховання; відповідальність, наскільки дозволяють ваші обставини, за їхнє оточення, щастя, освіту й загальну підготовку до корисного життя? А може ви байдужі до їхніх інтересів, нехтуєте своїми обов’язками? Чи визнаєте ви, що ваші діти мають певні права, які посилюються в міру їхнього дорослішання? А може ви забуваєте про це і схильні тримати дітей в рамках дитячих обмежень, псуючи їхній характер і роблячи їх нещасними, поки вони не обуряться несправедливістю й не виникне сімейна сварка? Як діти, чи дбаєте ви про своїх батьків, їхній добробут, їхні бажання, їхнє щастя, так само як хотіли б, щоб ваші діти дбали про вас? Чи пам’ятаєте ви, чого коштували їм години й тижні слабкості, хвороби й зусиль у вашому дитинстві, і чи прагнете ви віддячити за цю доброту і зробити їхні останні дні найщасливішими в їхньому житті? Чи дотримуетеся ви Золотого Правила стосовно своїх батьків? Як ідуть справи у ваших стосунках з братами й сестрами? Коли вони беруть ваші речі без дозволу, чи ви відплачуєте їм тим же, беручи їхні речі без дозволу, і тим самим підтримуєте постійне тертя й роздратованість в сім’ї? Чи ви дотримуетеся Золотого Правила справедливості й не робите братам і сестрам або їхнім речам нічого такого, чого б ви не хотіли, щоб вони робили вам або вашим речам?

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО В ЦЕРКВІ.

Звичайно, в Церкві ви повинні пам’ятати про Золоте Правило, встановлене Головою Церкви. Проте я впевнений, що якщо ви несправедливі у своїй сім’ї та стосовно своїх ділових партнерів, то ви будете несправедливі й у своїх стосунках з “Тілом Його [Христа], що воно Церква”. Той, хто несправедливий у малому, буде несправедливий і у великому. Той, хто вірний у малому, буде вірний і у великому. Той, хто дотримуеться Золотого Правила протягом шести днів своєї ділової діяльності, напевно буде вірний і в сьомому дні, але вірність Золотому Правилу тільки в одному дні ніколи не отримає Божественного схвалення.

Якщо я прийняв конфесійну назву, яка відповідає віровченню конфесії, то чи дійсно я вірю в це віровчення, підтримую його й відстоюю? А може я якоюсь мірою не згоден з ним? Може воно невірно представляє мене, або я невірно

представляю його? Чи поведжуся я зі своїми товаришами й з Господом, Головою Церкви, так, як я хотів би, щоб вони поводитися зі мною? Якщо ні, то я повинен привести свою поведінку у відповідність до Золотого Правилу. Я повинен бути чесним з моїм Господом, з моїми братами та з самим собою й не робити помилкових визнань. Чи ставлюся я до всіх братів так, як каже апостол – “безсторонньо та нелукаво”?

Чи виділяю я [OV233] когось з особливого класу, стану або особливих манер і значною мірою ігнорую деяких із бідніших або менш освічених, які, можливо, більше потребують моєї допомоги? Чи поведжуся я з усіма ними як брат, як я хотів би, щоб вони поводитися зі мною, якби ми з ними помінялися місцями? Як пастор,

чи дбаю я про інтереси братів? Чи захищаю я їхні свободи? Чи намагаюся я вільно ділитися з ними всіма своїми знаннями, чи, навпаки, намагаюся приховати щось від них, тримати їх в невіданні й підпорядкуванні? Словом, чи роблю я для овець Господа як пастир те, що хотів би, щоб зробив для мене пастир, якби я був однією з Господніх овець, що перебувають під його опікою? Або, як одна з Господніх овець, що перебуває під пасторським головуванням, чи прагну я словом і ділом підбадьорювати пастора й допомагати йому, як я хотів би, щоб Господній народ робив для мене, якби я був у пасторському служінні?

OV229

СТРАХ – ПРОКЛЯТТЯ ЛЮДСТВА

*“Не бійся, бо Я тебе викупив,
Я покликав ім'я твоє, Мій ти”
(Ісаї 43: 1).*

Страх – велике лихо. Він має пряме відношення до всіх життєвих смутків, тісно пов'язаний з усіма злочинами у світі. Одне з благословень справжнього християнства – звільнення від страху. На жаль, справжнє християнство, справжня християнська віра та нинішні нагороди за них не надто поширені навіть у християнському світі. Мало хто знає значення слів Учителя: “Прийдіть до Мене, усі струждені та обтяжені, і Я вас заспокою”. Мало хто цінує запевнення: “Коли Син, отже, зробить вас вільними, то справді ви будете вільні” (Мт. 11: 28; Ів. 8: 36).

Страх має своє коріння в гріху. Можемо бути певні, що ангели в небі не знають страху. Після того як Адам не послухався Божественного наказу в Едемі, він злякався свого Творця і сховався від Нього. Подібним чином страх впливає на все потомство Адама через загальне усвідомлення того, що “всі згрішили”. Бог і Його праведність є, образно кажучи, світлом, а грішник і його гріхи – темрявою. Тут немає компромісу: темрява ненавидить світло (проти стоїть йому), а світло розсіює темряву. Любов і повага йдуть пліч-о-пліч, але любов і страх – протилежні. Ми не можемо любити те, чого боїмося, і не боїмося того, що любимо.

СТРАХ, ТРИВОГА, ХВОРОБА

Надія, гордість і амбіції надихають підприємця й робітника, царя й селянина, домогосподарку й покоївку, лідерів суспільства й терплячу матір. Проте всі вони мають тягар страху, який у стресових життєвих ситуаціях породжує тривогу; тривога викликає нетравлення; нетравлення викликає безсоння й нервозність, що веде до різних форм хвороб і нещастя. Отже, у міру того, як страх зникає, здоров'я і щастя отримують підбадьорення й підтримку. Усі лікарі визнають факт, що страх тісно пов'язаний з хворобою. Тому мудрий лікар завжди радить хворим радісне оточення, приємні розмови, відволікання уваги, уникнення тривожних думок, відпочинок тощо.

Можна запитати: чому сьогодні так мало уваги приділяється лікуванню, яке проводив Учитель? Чому так мало людей звертаються до Христа, Великого Лікаря, за відпочинком, миром, заспокоєнням і [3HG452] радістю, які Він обіцяв Своїм послідовникам вісімнадцять століть тому?

Чи ж Його слова виявилися неправдивими? Невже ті, котрі називають себе Його послідовниками, є серед найбільш стривожених, стурбованих, обтяжених, хворих, засмучених і боязких у нашому бідному, створінні, що стогне? Ми мусимо погодитися з цим висновком.

Ми мусимо визнати, що чотириста мільйонів тих, які називають себе християнами, більш нещасні, більш боязкі, більш нервові, дратівливі й хворі, ніж мільярд двісті мільйонів людей поза християнством.

Пояснення цієї дивної ситуації полягає в тому, що християнство не є християнським; що назва “християнство” не є правильною! Царство Христа не панує серед цивілізованої чверті людства. Протягом століть християнство обманювало себе й серйозно спотворювало Христа, Його вчення й обіцяне Царство Праведності, про яке ми досі молимося: “Хай прийде Царство Твоє, хай буде воля Твоя і на землі” (Хом.). Наші постійні армії, готові знищити одна одну, наші військові кораблі, готові розтрити один одного на атоми, наші підводні човни та літальні апарати, наші великі гармати та торпеди разом доводять помилковість того, щоб називати людську цивілізацію Христовим Царством.

Подібним чином тривога, страх, незгода, нервозність тощо християнства доказують, що маси християнства не прийняли від великого Учителя ліків від страху і тривоги. Ми вважаємо, що ліки Доброго Лікаря від гріха, томлячого занепокоєння, тривоги, страху є такими ж ефективними сьогодні, як і вісімнадцять з половиною століть тому. Ми вважаємо, що справжня проблема полягає в тому, що Його рецепту не дотримувалися належним чином. Закликаємо тих, хто зараз має “вуха, щоб чути” Його послання, прийняти його вірно й не приймати рецепт від когось іншого, який, кажуть, “такий же добрий”. Ми повинні переконатися, що отримуємо ліки, які мають схвалення Господнього Слова й печатку “дорогоцінної крові”.

ПЕРЕКРУЧЕННЯ ГОСПОДНЬОГО ВЧЕННЯ

Усі погодяться, що Середньовіччя сприяло забобонному страху. Була спроба привести людство до Бога. В ім'я Бога, Христа та Його апостолів поширювалися жахливі доктрини. Св. Павло називає їх “науками демонів” (1 Тим. 4: 1). Вони, в першу чергу, навчали про чистилище, яке можна пом'якшити молитвами й літургіями. Під впливом страху мільйони прийняли Христа й називали себе Його учнями, зовсім не знаючи Його справжніх вчень. Тому

вони були Його послідовниками не більше, ніж тоді, коли були язичниками. Пізніше противник частково відвернув рух Реформації, спонукавши ревних людей відмовитися від чистилища як небіблійного і прийняти на його місце вічні муки для всього світу – ще більш небіблійну пропозицію, ще більш зневажливу в стосунку до Бога науку демонів.

На щастя для нас, протестанти не сприймають свою доктрину серйозно. Хоч би як усі протестантські віровчення стверджували, що тільки охрищені святі потраплять до неба і, навіпаки, всі несвяті зазнають вічних мук, проте навіть одна особа з сотні не вірить у це. Найсвятіші, найсумлінніші з них стурбовані своїми побоюваннями, роздратовані тим, до чого вони ставляться схвально, не можуть зрозуміти Божі вчинки, не можуть мати миру й радості, які Учитель обіцяв Своїм послідовникам. Менш сумлінні з них заглушують совість на шкоду собі, поступово втрачаючи віру в Боже Слово через цю неправду. Цим вони уникають деяких мук страху, але не здобувають любові, радості, задоволення й миру, які Учитель обіцяв Своїм вірним.

НЕВІРОГІДНІ ВІДМОВКИ ШКІДЛИВІ

Існує лише один Божественний лік від цього згубного страху. Цей лік пов'язаний з Євангелієм Христа, але при цьому існує безліч відмовок. Деякі заглушують свої страхи, розчарування та смутки алкоголем або всілякими наркотиками. Деякі намагаються пересилити їх плотськими утіхами, деякі – діловою активністю, деякі – церковною діяльністю, деякі – нерозсудливим “хай йому грець”. Останнім часом значного успіху набули вимисли, що ґрунтуються на запереченні існування гріха, запереченні фактів болю, горя і смерті, стверджуючи, що все чудово, всупереч неправдивості такого твердження.

Результат такого самообману дійсно позбавляє значної міри страху. У цьому сенсі він є віддушиною і задоволенням, але це лише відмовка, а не справжній лік. Така пропозиція має шкідливий вплив на розум, на всі розумові здібності. Викривлене бачення, неминуче для такої філософії, яка називає чорне білим, біль – задоволенням, а гріх – праведністю, руйнує здатність мислити тверезо. Звичка перекручувати, називаючи погане добрим, а неправильне правильним, не

тільки шкодить розуму, але, намагаючись знайти для себе підтримку в Писанні, перекручує все Боже Слово. З перекрученим розумом і перекрученими Писаннями неможливо радіти справжнім посланням Святого Письма. Якщо не позбутися значної міри страху, то належна віра, надія, радість і дух здорового розуму будуть неможливі.

БОЖЕСТВЕННА ПРОТИОТРУТА ВІД СТРАХУ

Боже послання для Ізраїлю через Закон і Пророків, як його тлумачить Ісус і Його апостоли, дає нам справжню протиотруту від страху. Воно не заперечує гріх, хвороби, горе, смерть; воно не заперечує жодного факту, але пропонує лік від усього цього, протиотруту, “бальзам з Гілеаду”. Щобільше, воно інформує нас, що цю протиотруту можна отримати лише завдяки співпраці нашого розуму й серця.

Воно інформує, що це зцілення на даний час доступне лише порівняно небагатьом, проте Божественні благословення остаточно охоплюють весь світ і будуть діяти в стосунку до всього людства так само повно, як і покарання за гріх. Зараз воно стосується (повною мірою) лише тих, хто має вуха, щоб слухати, очі віри та вдячне, чуйне серце. Інші можуть отримати лише якусь міру цієї втіхи. Великий Учитель дав нам ключ до такого звільнення від страху, сказавши: “І пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить... Коли Син, отже, зробить вас вільними, то справді ви будете вільні” (Ів. 8: 32, 36).

Першим кроком до того, щоб Правда зробила нас вільними, є усунення покриву невігластва й забобонів. А це вже щось зовсім відмінне. Наприклад, католицькі забобони про чистилище і протестантські забобони про вічні муки для практично всього людства так [ЗНГ453] міцно захопили своїх віруючих, що розірвати ці кайдани та стати вільними є важким завданням для них. Тільки голодні та спрагнені Господа та Його праведності взагалі здатні звільнитися як слід.

Інших, які звільнилися від однієї помилки, противник одразу заманує в іншу, таку ж погану або й ще гіршу. Бог не шукає таких осіб у цей час. Він матиме з ними справу згодом, під час славного Царства Месії, коли сатана буде зв'язаний. Тепер, як заявляє апостол, “богомільці

правдиві вклоняться будуть Отцеві в дусі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців”; “таємниця Господня – з тими, що бояться Його, і заповіта Свого Він відкриває їм” (Гиж.). Він звільнить їх тепер від рабства забобонів і страху, а згодом, у “Першому Воскресінні”, звільнить і від тіла тління.

Іншими словами, зараз усе людство може отримати благословення втіхи серця в міру здобуття ним пізнання Божественної Правди, і кожному буде надана допомога в пізнанні Правди в міру його голоду і спраги праведності, чесності його душі. Нечесні серця не гідні бути звільненими від страху. Свобода й воля від страху не була б у нинішніх умовах сприятливою ні для них, ні для інших.

ТАЄМНИЦЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ВІКУ

Щоб досягти найвищого благословення, яке Бог може запропонувати в цей час, необхідно виконати певні доволі складні вимоги. Потрібно щиро визнати гріх і, наскільки це можливо, відшкодувати збитки, що означає відмову від гріха в міру спроможності. Віра повинна визнати “Агнця Божого, що на Себе гріх світу бере”, визнати, що жертва за гріхи була необхідною і що сам Бог забезпечив її смертю Ісуса. Віра й знання повинні йти далі й бачити та визнавати не тільки смерть Відкупителя, але й підняття Його Богом з мертвих і високе піднесення до духовного існування, щоб Він міг остаточно принести всьому людству чудові благословення, провіщені в Законі та Пророках.

Крім того, їм буде відкрито велику “Таємницю” цього Євангельського віку, який триває від смерті Ісуса до прояву Месії в силі та великій славі як Михаїла, “Подібного до Бога” (Дан. 12: 1). Таємниця полягає в тому, що Ісус є Головою, Вождем, Господом Церкви, яка є Його Тілом, що члени “Тіла” остаточно будуть прославлені разом із Головою на духовному рівні, і що тоді Голова й Тіло стануть великою Месією, Чие тисячолітнє духовне царювання принесе людству благословення й піднесення.

ДУМКА НАШОГО ТЕКСТУ

Щоб правильно зрозуміти наш текст і, власне, зрозуміти Біблію в цілому, необхідно усвідомити, що Бог заздалегідь призначив два Ізраїлі: земний і небесний. Обидва вони дорогоцінні, обидва “вибрані”, обидва будуть

використовуватися Господом під час царювання Месії: один на небесному рівні, а інший на земному. Деякі помиляються, визнаючи земний Ізраїль і не визнаючи небесний або духовний Ізраїль. Інші помиляються, визнаючи небесний або духовний Ізраїль і не визнаючи земний Ізраїль. Божа обітниця має бути певною для обох насінь Авраама: того, яке, згідно з обітницею, клятвою, є Духовним Насінням, і того, яке, згідно із Законом, є природним насінням (Рим. 4: 16).

Спочатку має отримати розвиток Духовне Насіння, бо благословення перейде від Небесного Насіння до земного, а потім від земного насіння до всіх народів. Благословення для всіх народів полягатиме в можливості, наданій їм, стати членами земного насіння, яке, остаточно, як пісок на березі моря, охоплюватиме спасених зі всіх народів, які будуть визнані гідними вічного життя. “Отцем багатьох народів Я поставив тебе” (Рим. 4: 17).

КНЯЗІ ПО ВСІЙ ЗЕМЛІ

Усі, хто отримає це благословення бути близькими з Богом, описані в нашому тексті: “Не бійся, бо Я тебе викупив, Я покликав ім’я твоє, Мій ти”. Нечисленні вірні цього Євангельського віку, які перейшли через глибокі води скорботи й вогняні випробування, не тільки вийшли неушкодженими, але й були благословенні. Так, вони будуть щедро благословенні нагородами майбутнього Царства. Їм немає чого боятися. Схоже природний Ізраїль як народ мав особливу милість від днів Авраама й аж до відкинення

Месії – передусім нечисленні святі з цього народу, кому великий Цар Слави дасть як нагороду привілей стати князями по всій землі (Пс. 45: 17).

Навіть під час Євангельського віку, коли народ Ізраїлю, “Яків”, був змушений переходити через важкі випробування, “води страждань” і “вогняні випробування”, Господь не покинув його. Він зберіг ізраїльтян разом як народ і не дозволив ворогам знищити їх. Їхня стійкість протягом тридцяти п’яти століть сама по собі є дивом Божественного нагляду. Без страждань вони б зникли як окремий народ. У міру того як Євангельський вік (для вибору Духовного Ізраїлю) добігає кінця, голос Бога кличе природний Ізраїль і вказує йому на Обіцяну Землю, оживляючи його серця посланнями його пророків.

Остаточно всі розділять Божі благословення, і тоді всі зможуть не мати страху. Зараз є час не боятися для тих, хто знає свого Бога. Зараз ті, чії очі віри й розуміння в змозі бачити величні кроки Бога серед людських синів у спрямуванні Божественного Задуму, можуть радіти без страху. Зараз є час бути мужнім, не боятися перемагати світ, бути хоробрим задля праведності й правди. Їхні благословення від Господа пропорційні їхній вірності та мужності. Немає іншого шляху до справжнього спокою та миру, до якого запрошує Ісус. І ніколи не буде кращого часу, ніж зараз, щоб прийняти пропозицію Господа: “Прийдіть до Мене!”

ЗНГ451 (1911 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.